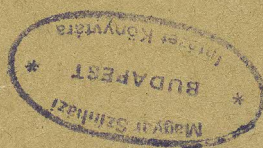
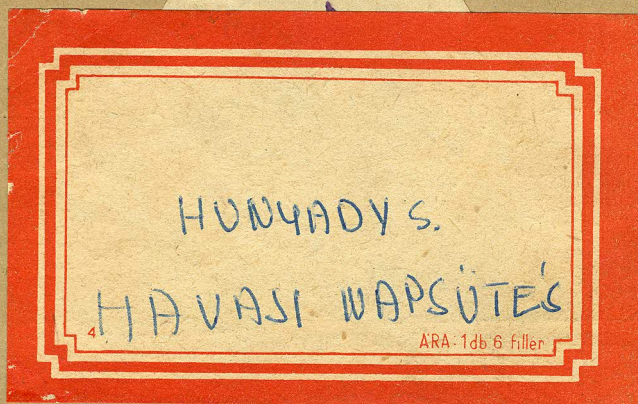

58.612

HAVASI NAPSÜTÉS

Színjáték 3 felvonásban, 5 képben

Irta: **Hunyady Sándor**

Beműködő: **Hegedűs Tibor**

A darab előadási joga kizárólag dr. Marton Sándor színpadi kiadójától (Budapest IV., Bécsi-utca 1.) szerezhető meg. Az engedély nélküli előadást szigorúan bünteti az 1921. évi LIV. t.-c. Copyright 1939 by dr. Alexander Marton, Budapest.

Színrekerült a VIGSZINHÁZ-ban a következő szereposztásban:

Ágnes	Makay Margit	Éhező hölgy	Ladomerszky Margit
Vass	Ajtay Andor	Szöke hölgy	Esterházy Ilona
Edit	Muráti Lili	I. kártyás	Bárdi Ödön
Tréner	Ráday Imre	II. kártyás	Mátray József
Fia	Tolnay Klári	Bubi	Egri István
Kriszt.	Vértess Lajos	Apolónó	Sitkey Irén
Vezérigazgató	Kőműves Sándor	Szobalány	Váry Gyöngyi

Történik egy magaslati üdülőhely szanatóriumában

Magyar Színházi Intézet

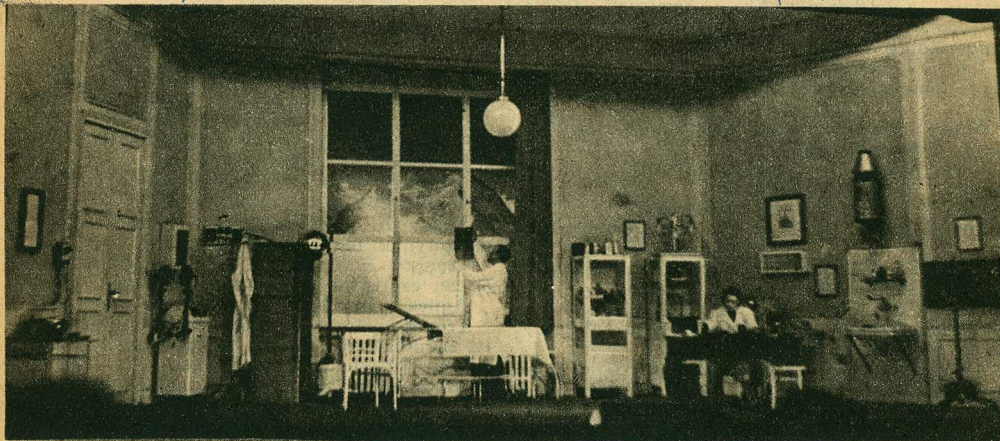
Könyvtára: 19

90/38. 612

ELSŐ FELVONÁS

1. kép

Bp. V. ker. ... útja 29.
4173/255

(Szécsy foto)

(Szín: Egy magaslati hotel-szanatórium orvosi rendelője. A modern orvostechnika minden csillogó raffineriájával felszerelt, nagy terem. A háttér egyetlen, óriási üveggal, amelyen át látszik a havasi táj. A hófödte csúcsokon a téli délután rózsaszínű fényei. Ágnes és Vass beszélgetnek.)

Vass (öszlöd, de még elég jókarban levő, derék férfi, az ötvenes évek közepén. Kinézett hátul az üveggal. Majd visszafordul): Gyönyörű idő van. Ha ilyenek maradnak a hóviszonyok, márciusban is teli lesz a sanatórium.

Ágnes (túl lehet a negyvenen, de nem játssza a fiatal. Nincs rajta smink, a hajában néhány ezüst szál. Olyan, mint egy apáca civilben, pedig alapjában véve vonzó, sőt szép teremtés. Ő is orvosi

köpenyt visel): Miféle sanatórium? Ez nem sanatórium. Ez hotel. Az emberek táncolni, sportolni, flörtölni, inni és kártyázni jönnek ide. Mindössze negyven rendes betegünk van, háromezrész szobából. Reggel nyolckor, amikor felkelek, részegekkel találkozom a folyosón, akik olyankor mennek aludni...

Vass (nyájasan): Ne haragudjék úgy az egészségesekre, drága Ágnes. Hadd mulassanak!

F. FRIED PIROSKA kozmetikai készítményei

Ráncmentesítő, széplít. Bőrtápláló hormonjuk a bőr fiatalosságát lokozza

F. P. Ráncmentesítőkrém éjjelre	2.40	F. P. Puder, fényvédő is, száraz, zsíros	
„ Bőrtápláló, púder alá	2.40	bőrhöz	3.50
„ Széplítőkrem, fényvédő is, zsíros, száraz bőrhöz	3.50	„ Lemosókrém	1.80
		„ Arcszesz, pórusösszehúzó	2.40

Hollywoodi szépségápolás az intézetben. Teréz-körút 54. Nyugatinál. T. 327-955

Hetekig tartó szempillafestés. Szőrszálak, szemölcsök végleges, tökéletes eltávolítása. (Porto 0-40)

Ágnes: Én nem haragszom rájuk, kollegám. Csak le akarom szögezni, hogy ez nem komoly szanatórium. Ebben a házban mi orvosok nem vagyunk fontosak. Itt a szakács a fontos és a kivilágított dob a jazzben.

Vass: Nem baj. Azért itt is az történik, mint máshol. A betegek meggyógyulnak, vagy meghalnak...

Ágnes (közbevág): Saxophonzene mellett!

Vass: Hát aztán? Nekem emiatt még egyetlen halott sem panaszkodott!

Ágnes (csak egy gesztussal intézi el a dolgot, az ajtó felé, amelyen kopognak): Tessék! (Tréner benyit és beengedi maga előtt az Éhező hölgyet.)

Tréner (a naptól, hőkisugárzástól feketére égett ragyogó fiatalember. Szép kutyaaarcáról jószág és butaság sugárzik. Síbakanes, bricsesz, szvelter van rajta): Kiszthant, kiszthant! Felkésztem a nagyságos asszonyt! Elszédült a délutáni sílecke után!

Éhező hölgy (a téli sportnak öltözött, férfinadrágos, molett hölgy — leomlik egy székre): Végem van. Szédülök. Reszket az egész testem. (Belékapaszodik a hozzáíelő doktor karjába.) Mentsem meg, doktor úr, mindjárt tengeribeteg leszek!

Vass (Ágneshez): A nagyságos asszony a maga emeletén van, kollegám. Megvizsgálta már?

Ágnes: Igen. Semmi baja nincs. (Vállat von.) Fogyókúrázik.

Vass (a beteghez): Sokat szédül?

Éhező hölgy: Mindig.

Vass: Mit vacsorázott tegnap?

Éhező hölgy (zavarban): Nem emlékszem már.

Vass: Szóval semmit! És mit reggelizett ma?

Éhező hölgy: Üres teát.

Vass: Mit ebédelt?

Éhező hölgy: Nem tudom, olyan kis halszerű, fehér izé volt...

Ágnes: Láttam. Nem volt táplálóból egy darab krétánál. De valószínűleg elszív ötven cigarettát minden nap. Táncol, sportol, nem alszik.

Éhező hölgy (síránkozva): Le szeretnék adni tíz kilót!

Vass: Legalább ötöt kell felszednie!

Éhező hölgy (feláll, a csipőjére teszi a kezét, kétségbeesve mutatja): De kérem, hiszen már kezdek olyan lenni, mint egy liba.

Vass (közbevág, a Trénerhez): Tanár úr, mint szakértő, nyugtassa meg önagyságát!

Tréner (végiggasztálja a nőt): A nagyságos asszony cukros!

Éhező hölgy: Nem tudok felvenni egy rendes ruhát.

Vass: Nem fontos. Most feküdjék le. Igéyk egy pohár tejet.

Éhező hölgy: Nem bírom a tejet.

Vass: Akkor igyon tejszínes teát. Egyen hozzá tojást, angol szalonnát.

Éhező hölgy (közbevág): De kérem!

Vass (szigorúan folytatja): Vajat, dzsemet és mézet...

Éhező hölgy (csaknem sikoltva): De kérem!

Vass: Annyi tésztát és édességet fogyaszthat, amennyit akar. Szereti a tejszínhabot?

Éhező hölgy (ingerülten): Elszoktam tőle!

Vass: Szokja meg újra!

Éhező hölgy: Csukamajolajat nem rendel?

Vass: Rendelek, ha kívánja!

Éhező hölgy (dacosan): És mi történik, ha nem fogadom meg a tanácsát? Ha megmaradok a kréta és a vízben főtt spenót mellett?

Vass (mintha tudományos előadást tartana): A húsa elveszti a konszisztenciáját. A szeme alatt tásák képződnek, a tokája leesik, az egész arca kimegy a formájából. Azonkívül ideges lesz, házsártos, rosszkezdű. És a rossz gyomrán keresztül a teljtje is el fog romolni! Megéri mindezt az a rendes ruha, amit fel akar venni?

Éhező hölgy (kis gondolkodás után): Nem tudom. Majd gondolkozom rajta! — De azt már tudom, hogy én még egyszer nem teszem be a lábam a doktor úr rendelőjébe. Jónapot! Jónapot. (Kimegy.)

Tréner: Itt leskelődik. Itt maradhatok, amíg megunja és elmegy a folyosóról!

Vass: Itt.

Ágnes: Na ezt jól elintézte, kollegám!

Vass (naivan): Valami hibát csináltam?

Ágnes: Kegyetlen volt. Én se szeretem ezt a típust. De azért óvatosabban beszéltem volna vele.

Vass: Esküszöm rá, nem gondoltam semmi-féle típusra. Csak a beteget láttam. Egy leromlott nőt, akinek az a rögeszméje, hogy tovább pusztítsa a szervezetét. Ugy éreztem, hogy energikusan kell bánni vele.

Tréner: Én a legszívesebben mógyorót törnék a fején.

Vass: Ne bántsa szegényt. Hiszen ennek az asszonynak maga nagyon tetszik.

Tréner: Ez az kérem. Nem hagy élni. Talán éppen ezért jut eszembe a mógyoró!

Ágnes: Kerülje el!

Tréner: Hogy kerüljem el, könyörgöm? Én itt nemcsak sí-tanáer és tennis-tréner vagyok, hanem titokban parkett-táncos is. (Fokozódó elkeseredéssel.) Olyan vagyok, mint egy konzumtyúk a lokálokban. A vendégek szórakoztatásáért kapom a fizetésem. Nekem muszáj táncolni azzal, aki megkíván. A nyakamba lehelnek ezek a piros körmű szörnyetegek. És muszáj vigyorgonom. Mert ha nem vigyorgok, bepanaszolnak, hogy rossz sí-oktató vagyok. És akkor kidobnak az állásomból. Ha pedig kidobnak, felakaszthatom magam, mert hol találkozik kenyeret? (Keserűen.) Megjegyzem, el sem tudnék innen menni. Nincs ruhám.

Ágnes: Ugyan! Mindig olyan elegáns, mint egy herceg. (Végignézi.) Ez a kosztümje is fenomenális.

Tréner: Az igaz. Van kilenc sí-nadrágom. Egyik kockásabb, mint a másik. Teli vagyok szvetterrel, sállal, pamutkesztyűvel, tropikál inggel, tennisz-felszereléssel. Husvétkor új szmókingot kaptam az igazgatóságtól. De nincs egy normális zakkóm, amiben vonatra lehet ülni. Én ezen a telepen feyencng vagyok. És ez a maskara rajtam olyan, mint a rabokon a daróc!

Ágnes: Hát csináltasson egy ruhát!

Tréner: Sirva könyörgök, miből? Százzsor meséltem, milyen piszkolul fizetnek. Ha beveszek három aszprint, vagy haját kell nyírat-

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

nom, már felborul a költségvetésem egy hónapra!

Vass: Ne sajnáltassa magát, tanár úr: Remek élete van itt. A nők imádják. Egyszer csak magába bolondítja egy milliomas lányát, vagy egy nábob özvegyét!

Tréner: Mert az úgy megy! Mit gondol a doktor úr? Isten vagyok?! Én csak egy öreg fiú vagyok, doktor úr, akárhogy le vagyok sülve, akármilyen feszesre húzom a timsóval a pofámat! Reggel hatkor kelek. Ródlizok, síelek, kirándulókat vezetek a tavakhoz és a csúcsokra. Ahogy bekapom az ebédet, külön sporttanfolyamokat tartok. Délután a teánál már táncolni kezdek. Vacsorához szmókingba öltözöm. Vacsora után újra táncolok! Amikor késő éjszaka leteszem a hivatalamat, már hulla vagyok. Nincs olyan tündér, kedves doktor úr, akivel én magánszorgalomból foglalkozni tudnék. Nincs hozzá erőm. Engem kérem, teljesen megezz az állásom! *(Elkeseredve.)* Testi munkás vagyok!

Vass *(nevetve)*: Nahát, én mégis boldog lennék, ha azt a testi munkát végezhetném, amit maga! *(Kopognak.)* Szabad!

Fifi *(nagyon kedves, tizennyolc éves, barnára sült, feltétlenül jókedvű kislány. Prémis papucs van rajta, ponygola és bunda. Így hevertették kint takaró alatt a fekvőszéken. Ugy ront be, mint a jorgószél. Összecsókolja Ágnes, majd a nyakába ugrik a doktornak)*: Ne tessék haragudni rám!

Vass *(melegen)*: Dehogynem haragszom! Hogy mert felkelni?

Fifi: Kérni szeretnék valamit...

Tréner: Pardon! Kézsókom!... Hát akkor én... *(Indulni készül.)*

Fifi: Maradjon, tanár úr! Segítsen könyörögni!

Vass: Mit akar, kicsikém?

Fifi: Unom az ágyat! Ma este lent szeretnék vacsorázni az étteremben. Tombola van ma este. Szeretnék játszani és táncolni!

Ágnes *(jóságos szigorral)*: Lehetetlenség!

Fifi *(a doktor mellére bujva)*: Könyörüljön meg rajtam, doktor úr! Tizennyolc éves vagyok és négy éve fekszem szakadatlanul a hátamon, hóban, napban, plédembe csomagolva, sárga szemüveggel az orromon.

Ágnes: Nem sokáig tart már. Meg fog gyógyulni!

Fifi: Becsületszavamra egészséges vagyok! A tanár úr néha a terraszomon issza meg a kávéját! *(A tréner felé.)* Mikor hallott utóljára köhögni, tanár úr?

Tréner *(a doktor felé)*: Annak lehet... Nem, annyi nincs. Hát kérem Fifi ke tényleg nem köhög mostanában!

Fifi: Nézzék, milyen barna az arcom! Fogjanak meg, olyan kövér vagyok, mint egy malac!

Vass *(megfogja a pulzusát, megsimogatja)*: Hála Istennek!

Fifi: Engedjen le doktor úr! Csak erre az estére! A doktor úr nem tudja, mi az, amikor az embert teljesen egészségesen lefektetik este hétkor. Jön az ápolónő a keresztkötéssel. Visítani szeretnék doktor úr, amikor a priznicet meglátom!

Vass: Kicsikém! A maga papája ennek a szanatóriumnak az egyik főorvosyene. Ó a mi gazdánk. Nekünk duplán muszáj magát meggyógyítani!

Fifi: Oh, a papa! Sírna, ha látná, hogy mennyit szenvedek.

Vass: Mitől szenved?

Fifi: Mitől? Fekszem a terraszon, hozzám hallatszik a zene. Hallom, hogy szól a csengő a szánkákon. Látom a sítalpakat, amik neki vannak támasztva a falnak...

Ágnes: Olvasson!

Fifi: Nem bírom már a könyveket. Sem a könyveket, sem a rádiót, sem a kézimunkázást. Már azt is unom, amikor manikűröznek! *(Könyörgőve.)* Doktor úr! Csak egy estét! Szavamra mondom, hogy meggyógyultam!

Vass *(némi habozás után)*: Na jól van! Lemeget egy órára.

Fifi *(túláradó hálával)*: Köszönöm!

Vass: Kívánom, hogy nyerje meg a kvinter-nót!

Fifi: Táncolhatok is egy kicsit?

Vass: Egy nagyon kicsikét!

Fifi *(a trénerhez)*: Táncol velem tanár úr?

Tréner: Végkimerülésig!

Ágnes: De vigyázni kell, Fifi! Öltözzön fel jól! Van egy könnyű szveterje?

Fifi: Szveterben táncoljak?! Hiszen akkor az egész nem ér egy vasat sem!

Ágnes: Miért?

Fifi: Mert csinos akarok lenni! Azt akarom, hogy megnézzenek!

Ágnes: Szveterben is csinos lesz.

Tréner: A legcsinosabb. Ezt garantálom!

Fifi: Van egy türkizkék estélyi ruhám. Csak egyszer volt rajtam. Imádom! Néha kiszedem a szekrényből és csókolgatom. Azt szeretném felvenni!

Vass *(kís gondolkodás után)*: Vegye fel!

Fifi *(felsikolt az örömtől)*.

(Foto Fox)

AXILLOL

**Biztos és
tökéletes
szer**

a kellemetlen izzadás (különösen hónali) teljes megszüntetésére. Egyetlen próba meglepő eredménnyel jár. Eredeti üveg ára ... P 1.50.

TÖRÖK PATIKA
Budapest, VI., Király-utca 12 szám

Ágnes: Vékony lesz. Biztosan nagyon ki van vágva!

Fifi (*hevesen védelmezi a ruhát*): Vékony, de selyem! Mindenki tudja, hogy a selyem milyen örületesen meleg!

Ágnes: Hideg vizet ne igyon!

Tréner: Majd én vigyázok!

Ágnes: Maga akarja gardírozni?

Tréner: Mért kérem? Én itt tisztviselő vagyok.

Fifi: Ráér, tanár úr?

Tréner: Folyton.

Fifi: Akkor jöjjön és pakkolja be a lábamat. Mert én most jó leszek és uszonnáig visszafekszem a nyugágyamba. (*A doktort megölteli, Ágnes megcsókolja és a trénerrel együtt kimegy.*)

Tréner: Pardon, tiszteletem.

Ágnes (*szemrehányóan*): Hogy tehetett ilyet, kollégám? Hiszen ez a lány nagyon beteg!

Vass: Tudom! (*Nagyon komolyan.*) Meg fog halni!

Ágnes (*megrendülve*): Menthetetlen?

Vass (*lemondó gesztussal*): Ugy ismerem ezeknek az eseteknek a menetét. Hlába minden! Egyszer csak... vége... (*Legyint.*)

Ágnes: Biztos ez?

Vass: Biztos?... (*Gondolkodás után.*) Biztos!

Ágnes: Ezért engedte meg, hogy felkeljen?!

Vass: Nagyon szeretem ezt a kislányt. Nem volt lelkem azt parancsolni neki, hogy feküdjön vissza a szegény kis hátára. Ok nélkül, cél nélkül, csak azért, hogy rekordot csináljak valaminek a kinyújtásában, ami sehogy sem akar nyúlni! Hogy bögött volna szegény, ha lefektetem...

Ágnes (*közbeváág*): De az apja!

Vass: Bánom is én az apját! Örüljön ez a gyerek. Kapjon ma este egy dózis boldogságot!

Ágnes: Ártani fog neki!

Vass: A boldogság?! Remélem, hogy nem! Mindegy! (*Büszkén.*) Vállalom a felelősséget!

Ágnes: Ez nem orvosi gondolkodás, kollégám!

Vass: Tudom. Bohém vagyok! Utálom a szenvedést. Elpusztítom, ahol tudom, még akkor is, ha sokba kerül. A szenvedés bizonyosan gonosz dolog!... (*Vállat von.*) A halál pedig semmi!

Ágnes: Semmi?!

Vass (*élenken*): Szerintem akkora hecc sincs, mintha az ember költözik, vagy elmegy egy társasutazással Párizsba. Holott valószínűleg érdekes kalandok következnek utána!

Ágnes: Kalandok?

Vass (*vidáman*): Valami csak történik azzal a sok vacakkal, amiből össze vagyunk állítva! Mint foszfor világitani fogunk szentjánosbogaron. (*Az ablakhoz megy, kinéz.*) Visszaolvadunk ebbe a gyönyörű természetbe. Ez csak jó ötlet?! Hát nem? Akárik találta ki — hódolat érte és gratuláció! (*Kopognak.*) Tessék!

Edít (*nagyon csinos, fiatal nő, rendes délutáni ruhában, ahogyan odahaza van valaki*): Jónapot, doktor úr, jónapot, Ágnes kisasszony! (*Miután Ágnes máris keresgélni kezd a műszerállványon a pravaz után.*) Köszönöm, ne tessék fáradni! Búcsúzni jöttem!

Vass: Búcsúzni?

Edít: Holnap reggel hazautazom.

Vass: Lehetetlen.

Edít (*mosolyogva*): Muszáj.

Vass: Lehet, hogy muszáj. De nem szabad. Nem engedem meg. Megtiltom, hogy vonatra üljön!

Edít: Már a jegyem is megváltottam!

Vass: Nézze kérem, nem vagyok jó üzletember, nem azért beszélek, hogy továbbra is megtartsak egy páciens. Kötelességem figyelmeztetni rá, hogy még nincs teljesen rendben!

Edít: Nagyon jól érzem magam.

Vass: Azt elhizem! Maga nyolc hete érkezett ide. Letörve, elgyengülve, lázasan... (*A lány mozdulatára.*) Ne halálkodjék! Nem én gyógyítottam meg, hanem a havasi napsütés, a magaslati levegő, a pihenés, a gondos táplálkozás... És még nem is gyógyult meg! Maga fiatal! Szífvós, erős természet! De ezek a tudódlógok átkozottul makacsok. Egy meghülés és ott vagyunk, ahol voltunk!

Edít: Haza kell mennem!

Vass (*kedvesen*): Egy kis türelmet még. A kedvemért! Kérem szépen! Két hónap, három... és vastüdővel küldöm haza! Magának ideális hajlama van a gyógyulásra. Kár odaadni a gyeplőt a betegségnek!

Edít: Nem tudok itt maradni, doktor úr!

Vass: Nem?

Edít: Nem!

Vass (*lemondó gesztussal*): Értem. Megúnta a hegyeket. Rendben van, utazzék el. De ígérje meg, hogy innen lemegy valahová a tengerhez. Jó délre. (*Pattint az ujjával.*) Menjen el Afrikába!

Edít: A tengerhez sem mehetek!

Vass: Oh, de sajnálom, hogy ilyen makacs.

Ugy látom, nem hisz nekem!

Edít: Dehogynem!

Vass: Ah, ha bizna bennem, akkor itt maradna!

Edít: Kérem, én nem únom a hegyeket, és a doktor urat imádom. Mégse maradhatok itt. Mert... (*Zavartan elhallgat.*)

Vass: Folytassa! Mert...?

Edít: Mert elfogyott a pénzem. Szombaton az asztalomra leteszik a heti számlát. És... nincs! (*Az előbbi rezervált modorból kiesve.*)... Holnapig kifizettem a számlám. Borravalót adtam a szobalánynak és a szolgáknak. Megváltottam a jegyem. És ezzel vége! Ha öt pengőn múlna az életem, doktor úr, hát meg kellene halnom, mert nincsen öt pengőm!

(*Hosszú zavart csend.*)

Vass (*nagy ktnban*): Kérem, én szívesen visszatéritek a napi árban foglalt orvosi díjazások összegét!

Edít: Köszönöm, nem fogadhatom el. És bocsánatot kérek, hogy rossz érzéseket okoztam. Nem akartam a bajaimról panaszkodni. De fáj, amikor a doktor úr azt mondta, hogy únom a hegyeket, meg hogy nem bízom a doktor úrban! Eljárt a szám! Még egyszer bocsánatot kérek!

Vass: Csudálatos. Azt hittem, hogy maga gazdag! Itt mindenki gazdag.

Edít: Nagyon vigyázok magamra. Nem szeretem, hogy a sajnálnak!

Vass: Hogy jutott eszébe; hogy erre a drága helyre jöjjön?

Edít: Bizony, hiba volt! Meg is érdemlem, hogy bűnhődjem érte!

Vass: Nem értem!

Edít: Pedig egyszerű. Amikor a röntgenképem rosszát mutatott és esténként mindig lázam volt, el kellett volna mennem egy olyan tömeg-helyre, amilyen a sorsomhoz illik. Ott is kitűnő orvosok vannak. Az ember ott is meggyógyul. De én irtózom a klórmész szagú kórházi párnától, nem szeretek tizedmagammal együtt közös kórteremben aludni. Olyan szemtelen voltam doktor úr, hogy azt hittem — még nem vagyok egészen proli... Sokan vagyunk ilyenek, doktor úr! Összeszedtem annyi pénzt, amennyit csak tudtam! És ahogy mondanak tetszett, el mertem jönni erre a drága helyre. Most aztán megtanultam, hogy kár volt henccegni és kényeskedni... *(Mozdulatot tesz, hogy menni akar.)* Még egyszer köszönök mindent!...

Vass (közbevág): Várjon csak! Törjük a fejünket, hogy maradhasson itten?!

Edít (rezignáltan): Kár, doktor úr, nem érdemes. Szépen hazamegyek. Beállok a munkahelyemre. Iparkodok nem gondolni arra, amire nem jó gondolni!

Vass: Vigyázzon! Igyék sok tejet.

Edít (mosolyogva): Jó!

Vass: Aludjék nyitott ablaknál!

Edít (mosolyogva): Jó!

Vass: Feküdjék naponta legalább tizenhat órát!

Edít: Ezt már nem tehetem, doktor úr. Dolgozó nő vagyok. Elég terhes állásom van. Néha éjfélig túlórázunk! — Isten áldja meg, doktor úr! Isten áldja meg, Ágnes kisasszony!

Ágnes (az egész felvonás alatt, amíg nem volt dolga, hátul pepecsel a műszerszekrényénél, vagy a mikroszkópon vizsgál valamit, most előre jön, megfogja és nem engedi el Edít kezét): Én tudok megoldást, hogy itt maradhasson!

Edít: Hogy kérem?

Ágnes (egyszerűen): Költözzék hozzám! Meghívom! Nekem szép, nagy szobám van, kényelmes hencserem. Szeret diványom hálni!

Edít: Imádok! De nem szeretném zavarni.

Ágnes: Halottam az előbb, hogy utálja a közös kórtermet. De ha másodmagával alszik egy szobában, az még nem kórház. Nézzen meg. Elég szimpátikus vagyok magának? El tudná térni a közelségemet?

Edít: Óh, Ágnes kisasszony! *(Hálásan megcsókolja Ágnesét.)*

Vass (örvendezve, hogy a helyzet megoldódott):

Óriási idea! (Ágneshez): Brávó, kollegám!

Ágnes (Edíthez): Vitesse át a poggyászárt a szobámba. Azonnal telefonálok a szabálánynak, hogy készítsen ágyneműt a hencserre.

Edít (zavartan): Igen... de... olyan nehéz ezt elfogadni!

Ágnes: És a koszt se aggassa. Én itt orvos vagyok. Protekciós alak, a személyzet imád! A szakács boldog lesz, ha dupla adagot küldhet nekem. Ne féljen, nem fog pénzembe kerülni, ha vendégül látom!

Vass (fellelkesülve): Én pedig kipanamázok itt magának valami alkalmi állást. Beül félóra

az irodába, vagy cipeli utánam a hőmérőt. Mit tudom én, valami ürügyet csak találok ebben a nagy üzebben, hogy uéna-néha kiutalhabassak egy kis zsebpénzt. Rúzsrá, fodrászra, harisnyára, bélyegre. Tudom, hogy a nők egész kis vagyont költenek anzikkártára... Szokott rómizni?

Edít (hangtalanul sírni kezd.)

Vass (idegesen): Ne sírjon! Attól dühbe jövök!

Edít (kijujja az orrát, megtörli a szemét): Majd elsüllyedek. Félek, hogy azt hiszik, erőszakot sajnáltattam meg magam. Eszembe sem jutott. Esküszöm.

Vass (melegen): Ne ugráljon, fiam! Ne csináljon ebből az ügyből ekkora cécót! — Higgye el, mi legalább úgy örülünk neki, ahogy maga!

Ágnes (megsimogatja Edít arcát): Nekem tesz szívességet, ha elfogadja, amit kínálok. Magányos öreg lány vagyok, olyan egyedül, akár az ujjam. Nincs se kanárim, sem macskám. Most egyszerre lesz egy kedves okos barátnőm! Eltrécselhetünk majd női dolgokról! Két dolgozó nő! Egy öreg, meg egy fiatal! *(Kis szünet után):* Tegezhetlek? *(Miután Edít bölintott, hozzátép, megöleli, egyszerűen, vidáman.)* Na, szervusz!

Vass (Edíthez): Most pedig fiam, távozzon és helyezkedjék el az új fészkében!

Ágnes (kis kulcsot ad át Edítnek): Itt a szekrénykulcs. Rakd be a ruhádat!

Vass (Edíthez): Jöjjön ide! Kap néhány praktikus holmit! *(Egy üvegeket szed elő.)* Ez ovomaltin. Ez gyógykakaó. Ez testszínű nap-puder. Ez olaj. Ez steril-vatta! Ez kóla, ha szomorú lesz. Ez kína-bor. Ez laktobil, rendben tartja a gyomrot. Ez rezorecyn-szappan, magának nem kell, de mindegy! Ez nem tudom, micsoda, de gyönyörű doboza van, használja dísznek...! *(Elhalmozza a lányt sok skatulyával.)*

Edít (alig tudja tartani a sok holmit): Köszönöm, köszönöm... köszönöm!

Vass: Mit köszön? Ez mind ingyen minta, amivel elarástják a gyárak a doktorokat!... Hopp! Ott van még egy hőszemüveg! *(Mielőtt átadná, keresztül néz rajta):* Jaj, de gyönyörű kék a világ! *(odaadja.)*

Ágnes: Tudod, hol a szobám? Ezen az emeleten a laboratórium mellett! Kampón van a kulcs!

Edít (látszik, hogy hosszú, hálálkodó beszédre készül): És mostan...

Vass (ráförmed): Pszt! Egy szót se! Mars innen!

Edít (megérti a tréfát, boldogan felnevet és kirohan a színről).

Vass (boldogan dörzsöli a kezét): Ha csakugyan van mennyország, ezért kapunk Szent Péter noteszébe egy bummerlit! *(Más hangon.)* Jaj, de dísznó vagyok, hogy rögtön a profit jut az eszembe!

Ágnes: Engem is furdal a lelkiismeret, hogy csak azért léptem közbe, mert ez a lány olyan kellemes, szép, fiatal teremtés. Félek, hogy az igazi szerencsétlenséggel nem tudnám megosztani a szobámat!

Vass: Még kisüti magáról, hogy önző!

Ágnes (komolyan): Bizony, félek kollegám! (Elhallgat, mert az ajtó kopogás nélkül kinyitlik, belép a színré Kriszt.)

Kriszt (energikus, hideg, szép férfi, valamivel fiatalabb a másik doktornál. Ő is fehér köpenyben van. Olyan biztosan és keményen jön be, mintha senki sem lenne a színen. Nem köszön. Ágnes visszavonul a mikroszkóphoz. Vass szinte haptákba áll a társa előtt, aki hűbösen a szemébe néz. Szünet után): Figyelmeztetni szeretném valamire, ha nem haragszik meg!

Vass: Mire, kérem?

Kriszt (udvariasan, de minden nyájjasság nélkül): Ne inzultálja a pácienseimet. Nem jó metódus!

Vass (bámul): Kit inzultáltam?

Kriszt: Egy feldúlt nő tört rám a privát lakásomon. Elpanaszolta, hogy ön gorombászkodott vele.

Vass: Mikor?

Kriszt: Most.

Vass (észbekap): Hja persze! Egy olyan sinádrágos nő?!

Kriszt (bólint): Sportruhában volt.

Vass: Azt mondta, inzultáltam? (Nevet.) Mivel? Tejszínhabot rendeltem neki!

Kriszt: Az sem kellemes, ha valaki fogyni akar!

Vass: De hiszen ennek hízni kellene!

Kriszt: Nézet dolga! Én is megvizsgáltam és úgy találtam, hogy nem lenne baj, ha levennék róla egy kis zsírt.

Vass: Kérem, csak tessék.

Kriszt: Én rendkívül nagybecsülöm önt, kollegám, de azt hiszem, hogy van egy szempont, amelyet jobban figyelembe vehetne! Bocssáson meg, ez nem tanács. Csak egy tiszteltteljes halk észrevétel...

Vass: Mi az a szempont?

Kriszt (enyhén oktató hangon): Az kérem, hogy a mi helyzetünkben okos, ha a betegek érdekének teljes figyelembe vételével arra is gondolunk, hogy mi egy rendkívül nagy rezsszel dolgozó vállalkozásnak vagyunk az orvosai. Számunkra fontos, hogy a pácienseink jól érezzék itt magukat. Nem szabad senkit elvadtítani. Nagyon éles az üzleti verseny!

Vass (kissé fagyosan): Ahá!

Kriszt (élesen): Kérem?!

Vass: Parancsol?

Kriszt: Nem hallottam jól!

Vass: Nem mondtam semmit!

Kriszt: Pardon!

Vass (lenyeli a mérgét): Ne vesszünk össze ezen, nem érdemes. Ha a hölgy tőlem kőhöz ment, kítűnő helyre fordult...! Ezt komolyan mondom! (Hangsúlyozva.) Kítűnő helyre!

Kriszt: Köszönöm!

Vass: Én is szeretnék valamit közölni. (Habozik, keresi a szavakat.) Illetőleg kérem, vagyis inkább csak bejelenteni, hiszen a dolog olyan egyszerű.

Kriszt: Tessék parancsolni!

Vass: Van itt a házban egy beteg. Nagyon kedves lány. Szegény, bevallotta, hogy kénytelen hazautazni, mert elfogyott a pénze. Szeretném itt tartani tavaszig. Életbevágóan fontos volna ránézve.

Kriszt: Hittelt akar nyújtani neki?

Vass: Dehogy. Az nagyon komplikált és úgysem tudna soha fizetni szegény! Szeretném eldugni valahol. Egy akkora háznak, mint ez, a sok fizető vendég közt, lehet egy rokonszenves lengyelje!

Kriszt: Szóval ingyen!

Vass: Igen! Csak azért mondom, hogy tudjon róla. A gazdasági hivatalunk olyan pedáns, szeretném, ha megértetné velük, hogy ez a dolog nem az ön háta mögött történik.

Kriszt: Boldogan! Rokona önnök a lány?

Vass: Nem. Még a nevét sem tudom pontosan.

Kriszt: Legalább elég csinos?

Vass: De kérem! Öreg legény vagyok én már!

Kriszt: Hát akkor nem értem, mit törődik vele?

Vass: Megismertem, megszerettem. Az előbb itt, kitarult emberi sorsa. Nagyon megsajnálunk! Ágnes is, én is! Szeretnénk segíteni rajta!

Kriszt: Szóval tiszta emberbarátság?!

Vass (kap a szón): Az, kérem! Szimpla emberbarátság!

Kriszt: Akkor sajnálom, visszavonom az ígéretemet! — Személyes szolgálatot szívesen tettem volna önnök. Az más! De így?! Mire való ez? Az ilyenfajta részvét szerintem a legnagyobb társadalmi pocsolycsináló!

Vass (elhűlve): No, de kedves kollegám!

Kriszt: Tegyen, amit akar, nem kontrakarfirom! De itt, hatszemköt kijelentem, hogy az én hozzájárulásom nélkül fogja tenni!

Vass (bámul): Ezt nem vártam, kedves kollegám!

Kriszt: Mit várt? Mi nem vagyunk jószív bazar. Ezt a szanatóriumot méregdrágán építették fel, ezerhatszáz méter magosan. Hogy jut hozzá ez a vállalat, hogy ingyen betegek otthona legyen?!

Vass: Egyetlenegyé!

Kriszt: Előbb egy, aztán több. Az elv megsértése az elv feladásához vezet. A végén teli lennénk koldussal!

Vass (elkeseredve): Nahát, kollegám!

Kriszt: Látom, hogy haragszik. Nincs igaz. Az én álláspontom korrekt. Próbálja csak meg, terjessze ennek a lánynak az ügyét az intézet gazdasági vezetői elé!

Vass: Nem terjesztek én elő semmit!

Kriszt: No látja kérem. Ön is érzi, hogy ez milyen abszurdum!

Vass: Jaj, de kínos! Mi már megígértük ennek a lánynak, hogy itt tartjuk! Na, nem baj! Majd én vállalom a számláját! (Meggakarja a fejét.)

Kriszt: Kérem. Ez az ön gyönyörű, privát kedvtelése lesz, amelyhez én is tapsolni fogok.

Ágnes (már előbb figyelte a háttérből a jelenetet, most előrejön, Vasshoz, harciasan): Dehogy fog ön számlákat vállalni, kollegám, ön nem gazdag ember! Ez a lány úgy marad itt, ahogy megbeszéltük! (Átfordul a másik férfihez — keményen.) Az én szobámban, mint a vendégem! (Felemeli a hangját.) Inyen!

Hauer Rezső cukrász Budapest, Rákóczi út 49
Telefonszám: 142-504. — BONBON,
SÜTEMÉNY, PARFAIT, HIDEG HAL stb.

Kriszt: Ejnye, de harcias szövetség alakult itt ellenem!

Ágnes: Hallottam, amit az elveiről beszélt! Hát én füttyölök az elveire! Mert nekem úgy esik jól, pulykát süttetek és kecsagét adatok ebédre a vendégemnek! Francia vörösborot fogok itatni vele, ananászban fogom fürdetni és pazarolni fogom rá a legdrágább gyógyszereket! *(Nagyon hangosan.)* Ingen!

Kriszt *(hidegen)*: Majd meglátjuk!

Ágnes *(villogó szemmel)*: Meg fogja látni! Az én kis birodalmamban én parancsolok! És kíváncsi vagyok rá, hogy meri-e valaki keresztülnézni az intézkedéseimet?

Kriszt: Ismétlem, hogy majd meglátjuk!

Ágnes: Ne fenyegetsen! Azzal akar fenyegetni, hogy elvéteti a kenyeremet?

Kriszt: Nem lenne nagy művészet!

Ágnes *(egyre vadabban)*: Hát vétesse el! Engem ismernek, Arosától Semmeringig mindenütt, tudják, hogy úgy bírom a munkát, mint egy mindenescseléd! Majd találok máshol kenyeret! De addig, ameddig itt vagyok, ez a lány, akit a kollégámmal együtt a pártfogásunkba vettünk, úgy fog itt élni, mint egy hercegnő! Ingen!

Kriszt: Nagyon örülök, hogy ilyen őszintén bemutatkozott! Nem vitatkozom önnel! *(Megindul az ajtó felé, közben dühbe jön, megáll, megfordul, hogy mégis mondjon valami gorombaságot, de Ágnes olyan mindenre kész, indulatos mozdulatot tesz feléje, hogy mégis okosabbnak találja, szó nélkül kismosfordátni.)*

Ágnes *(mikor Kriszt kiment, összecsapja a kezét)*: Hogy lehet ilyen gyáva?! Mért tűrte, hogy ez a pimasz stréber ilyen hangon beszéljen magával?!

Vass *(lassan)*: Ez nehéz eset, kedves Ágnes. Mi ketten, Kriszt, meg én, nem szeretjük egymást! Megfigyelhet!

Ágnes: Megfigyeltem!

Vass: Ennek sok oka van; egy intézetnél vagyunk mindketten, egyforma rangban. És az ő ambíciója határtalan!

Ágnes: Mindenkinék a fejére szeretne tűlni!

Vass: Sokszor feltettem, hogy önként átengedem az elsőséget. De ez neki nem lenne elég. Neki az is sok, hogy a világon vagyok! *(Sóhajl.)*

Ő az igazgatóságnak kedvence! Akkor áztat el, amikor akar!

Ágnes: Az állását félti, kollégám?!

Vass: Igen. Nekem nem volna olyan könnyű elhelyezkedni, mint magának. Rossz a hírem!

Ágnes: Csacsiság! Mindenki elismeri a tehetőségét.

Vass: A tehetség nem sokat ér! A tőke nem tart komoly embernek!

Ágnes: Én így szeretem!

Vass: Csakugyan? Szeret?

Ágnes *(mosolyogva, tréfásan, de belül nagyon komolyan)*: Végtelenül!

Vass: Nem is merem hinni! Egy ilyen gyáva alakot, mint én. Bevallom, még attól is félttem, hogy ez az ember itt, maga előtt, nekem esik és megüt!

Ágnes: Örültség!

Vass: Nem kérem. Ez köztünk elképzelhető. Az utálatunk nagyon régóta érik. Egy-két élebbet ríposzt és ott vagyunk, ahol véget ér a civilizáció.

Ágnes: Nem hiszem. Még ő sem merné megtenni!

Vass: Dehogynem! Kriszt tudja rólam, hogy a jobb karom reumás, asztmás vagyok és ügyetlen! És ő olyan áldott természet, hogy

habozás nélkül meg merne tűni egy nyomorékot is! Nagyon rösteltem volna, Ágnes, ha maga előtt megaláznák! Képzeld el, hogy torkonfognak és arculátnek... fáj!... Inkább befogtam a szám!

Ágnes: Ugy?! És mit gondol, mi történt volna, ha ez az ember magára emeli a kezét?!

Vass: Nem tudom, drágám!

Ágnes *(szenuedélyes erővel)*: Felkaptam volna ezt a széket *(megfog egy széket)*... és úgy vágtam volna vele fejbe a bitangot, hogy előnti a vér! Remélem, maga is segített volna! Kettőn együtt úgy elrakhattuk volna, hogy lepedőben viszik ki innen ezt a piszok frátert, aki kitalálta, hogy a személyzetnek oda lehet adni a penészes zöldséget!... Jaj, de mérges vagyok! Megrepedek!

Vass *(hálásan)*: Nem is sejthettem, hogy ennyire szolidáris velem!

Ágnes: Nem sejtette? Oh, de nagy számár maga kollégám! Pedig nyolc éve dolgozunk együtt. Még nem is voltam olyan öreg, mikor megismerkedtünk!

Vass: Maga most is fiatal. Álmodban liliomokat látok a homloka körül. Olyan szép, tiszta. Nem is értem, hogyan maradható ilyen egyedül.

Ágnes *(minden szentimentális vonás nélkül, egyszerűen, inkább vidáman)*: Nem kellett semkinek. Bizonyosan bennem volt a hiba. Talán a mesterségemben is. Ha az ember komolyan veszi a dolgát, nincs is ideje semmire. *(Felemeli a kezét.)* Soha nem volt jó kezem, olyan, mint egy mosónőé, a sok fertőtlenítő kézmosástól... Furcsa! Pedig nem bántam volna, ha akad valakim!

Szeplők,
májfoltok,
pörsenések
ellen

Crème
"Montreuil
Edry"

TOROK PATIKA
Király-utca 12

Vass: De a jövőre nézve csak van valami elgondolása? Valami terv, remény?! Valami eldugott férfi egy titkos fiókban?

Ágnes: Nincs semmi fiókomban és semmi férfim! Szeretnék becsületben, egészségesen megörögedni! Szeretném, ha a betegek, a cselédek és a gyerekek vonzódnának hozzám! Azonkívül sokat gondolkodom egy ruhára!

Vass: Miféle ruhára?

Ágnes: Egy szép, komoly, fekete taftra, csipke zsabóval. Abba öltözve szeretnék fektüdni egy koporsóban. Szigorúan és elegánsan. Hogy rám legyen írva: Ez a nő nem sok örömet okozott életében, de mindig korrekten végezte a kötelességét!

Vass: Ne beszéljen ilyen zöldségeket! Inkább hallgasson rám! Most én akarok mesélni magának valamit...!

Ágnes (megszéppelve a férji hangjától): Hosszú lesz?

Vass: Csak néhány szó... (Könyörögve.) Segíthetne egy kicsit... Nincs semmi gyakorlatom!

(A falon megszólal a házitelefon.)

Ágnes (felveszi a kagylót): Jól van kérem. Megyek. (Indul.)

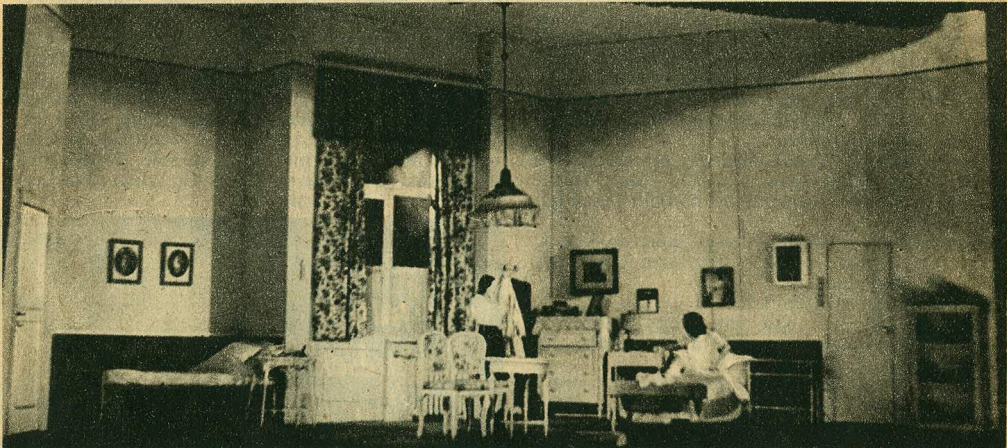
Vass (elébe áll): Csak egy percre! Rendkívül fontos!

Ágnes: Beteghez hívnak. Gondolkozzék előbb azon, amit mondani akar! (Kitér a férji elől, az ajtó felé indul, a küszöbön megáll, visszafordul.) Vagy tudja mi lenne jobb? Ne is mondjon el semmit! Minek már?! (Kimegy.)

Vass (egyedül marad a színpad közepén állva, az ajtóra néz. Nyilván a bárból, friss néger tánczene foszlányai hallatszanak. Nagyon távolról szűrődik ez a zene, szinte szándékosabbá teszi a csendet. Már korábban sötétetni kezdett, Ágnes gyújtotta meg a nagy tejűveg lámpát. A doktor most elcsavarja a kapcsolót. A színpad sötétben, viszont a hátsó üvegfalon túl, a téli alkony rózsaszínében világítanak a hőfódté csúcsok. A férji felsóhajt): Ágnes...! (Kimegy a színről, mialatt a távoli zene egyre erősödik. A függöny lassan összeborul.)

(FÜGGÖNY.)

2. kép

(Szécsy foto)

(Szín: Ágnes szobája. Ilyen szobákat kapnak sanatóriumokban a bentlakó orvosok. Ebben a szobában virág is van, könyvek is vannak. Háttul ajtó a folyosóra, oldalt a fürdőszobába. Baloldalt megvetett ágy, amelyben aludtak, jobboldalt Edit hencserje. Idő: egy nappal az első felvonás után, reggel. Ez volt az első éjjel, amelyet Edit Ágnes szobájában töltött.)

Edít (amint nyújtózik a hencseren. Hálóing van rajta, nem pizsama. A karja meztelen. Hangosan beszél a fürdőszoba felé): Nem hortyogtam?

Ágnes (csak a hangja hallatszik): Nem fiam! Hogy aludtál?

Edít: Istenien!

Ágnes (kijön a fürdőszobából, most gombolja fehér köpenyét): Sajnálom, hogy felébresztettelek. Nekem muszáj korán felkelni. Én sem hortyogtam?

Edít: Honnan tudjam? Aludtam, mint a bunda! (Feltérdel.) Hanem most én is kelek!

Az európai hírvé **PAPP HALÁSZTANYA**

Kispesten, Petőfi-tér 6 sz. alatt van
Telefon a régi: 147-150. szám.

Ágnes: Maradj csak! Reggelizz meg és aludj tovább! (Csönget, majd rátérdel a díványra és kinyitja az ablaktáblákat. Az ablak közvetlenül el hencsernél van. Ragyogó napfény árasztja a Edítet.)

Edít (kéjesen nyújtózik a napban): Jaj, de pompás!

Ágnes: Szép karod van!

Edít: Megjárja! Hanem neked is jó figurád van ám! — Néztelek este, mikor lefeküdtünk!

Ágnes: Ugyan kérlek! Nekem nincs is alom!

Edít: Nem azért mondom, mert vendég vagyok! De egy kicsit irigytelek, olyan csinos vagy és fiatalos. Nem is fiatalos, hanem szinte

Dr. Mark István sebész-nőgyógyász változatlanul a Ferenc József-rakpart 21. szám alatt folytatja rendelését.

gyerekes. Ugy feküdtél az ágyban, mint egy nyulacska!... (Szünet után, elkomolyodó hangon.) Az első perctől kezdte gyanakszom rád! Ne haragudj, hogy ilyen szemtelenséget kérdezek! Nem vagy te még a szó szoros értelmében leány?

Agnes (elfordítja a fejét, csendesen bólint).

Édit: Ne szégyeld magad, drágám! Tudom, hogy ez régen óriási divat volt.

Agnes: És ma már nem divat?

Édit (gesztussal): Az ember küszködik az egzisztenciájáért. El van keseredve. Az élete üres. Sehol semmi remény! Például én azért mentem fel egyszer egy fiúhoz, mert szörnyen kétségbe voltam esve! (Gesztussal.) Nem olyan nagy szenzáció! Azért sírtam utána, mert arra gondoltam, hogy mit csináljak az életemmel, ha ebben a dologban sincsen igazi öröm! Pedig a fiú nagyon csinos volt. Majdnem szerettem!

Agnes: Ne beszéljünk erről kérlek!

Édit: Bocssás meg!

Agnes: Nincs semmi baj! De nem értek ezekhez a dolgokhoz. És nem szeretek olyasmiről beszélni, amihez nem értek!

Szobalány (a szanatórium szobalányok világoskék-fehér dresszében, megjelenik a csengetésre): Jó reggelt kívánok! Itt a posta.

Agnes: Köszönöm.

Édit: Nekem nem jött semmi?

Szobalány: Nem.

Agnes: Reggelt kérünk! (Édithez.) Mit szoktál reggelizni, fiacskám?

Édit: Egy kis kávét.

Agnes (szobalányhoz): Hozzon kávét, sonkát, vaját, tojást, dzsemet és mézet. (Édithez.) Szereted az ananászt?

Édit: Szeretem, de ne kényeztess el, kérlek!

Agnes (szobalányhoz): Mondja meg a séf úrnak, hogy küldjön ananászt!

Szobalány: Igenis kérem. (Kimegy.)

Édit (körülnéz): Pazar ez a szoba! Micsoda kényelem! Beélném vele örökre!

Agnes: Egy ilyen kicsi szobával? Hiszen ez remetének való!

Édit: Szívesen lennék benne remete. Mi kell az embernek egyéb? Tiszta folyóvíz, fürdőakna, minden héten friss ágyhuzat! (Szünet után.) Mondd csak, milyen ember a doktor?

Agnes: Melyik?

Édit: Vass!

Agnes: Derék ember!

Édit: Van neki valakije?

Agnes: Micsoda valakije?

Édit: Nője!

Agnes: Nem foglalkozik nőekkel!

Édit: Nahát ennek örülnék.

Agnes: Mért?

Édit: Mert eszembe jutott egy fantasztikus dolog!

Agnes: Micsoda?

Édit: Talán meg tudnám főzni ezt a doktort!

Agnes (érezik, hogy nem tetszik neki a szó): Megfőzni? Minek?

Édit: Ha megfőzném és elvenne feleségül, örökre itt maradhatnék ezerhat száz méter magosan, ezen az erős napon, tiszta levegőn. Meg lenne oldva az életem? (Szünet után.) Jó, kétségbeesett dolog, mi?

Agnes: Tudnád szeretni? (Komolyan.)

Édit (rajongó hangon mondja ki a szót): Szeretni!... Azt nem!... (Józanul, praktikusan.) de szeretni, eltűnni... édes Istenem, nem volna olyan nagy kunszt, mindennap mosdik és borotválkozik!

Agnes: Ha ilyesmit akarsz csinálni, miért éppén órá gondolsz?

Édit: Mert olyan áldott jó ember. Öregszik már, de még nem öreg. Azt hiszem, könnyen főzhető anyag!

Agnes (egy árnyalatnyi érdekességgel): Nem sajnálnád boldogtalanná tenni?

Édit: Ki akarja boldogtalanná tenni? Ebben az üzletben mindenki jól járna. Ő is, meg én is.

Agnes: Azt hiszed?

Édit: Hát persze. Nekem főnyeremény lenne. Én pedig odaadnám neki a fiatalságomat!

Agnes: Ó nagyon félnék! Nem hinné el neked, hogy szereted.

Édit: Dehogynem hinné el! Elhitetném vele! Legalább huszontöt évvel idősebb, mint én! Muszáj lenne neki elhinni!

Agnes: Azt hiszem, természetesebb volna, ha a sítérner iránt érdeklődnél.

Édit: Szóról-szóra igaz! Dehát mit csináljak? Az a fiú egy dalexit sem tudna eltartani! Drágaságom, az élet nem olyan, mint egy rózsabokor!

Agnes: Bizony nem!

Édit: Megosztottad velem a szobádat. Együtt aludtunk. Ugy érzem, mintha ezer éve ismernelek. Mintha a néném volnál. Mit tanácsolsz? Beleharapjak?

Agnes: Nem tudok tanácsot adni. Nemcsak terólad van szó. Órولا is.

Édit: Óh! Ami őt illeti, neki remek lenne az ügy, ha csakugyan nincs senkije és nem kellene a dolgaiban valami zúrt csinálni! Édes drágám, én úgynevezett jellem vagyok és nem rossz-hiszemben másznék ebbe a dologba! Elkövetnék mindent, hogy boldoggá tegyem. Vigyáz-

Jökéletesen

szép

kebel

Már igen rövid idő alatt rugalmas és fejlesztő hatású a „Juno” és „Joliffemme” a normálisan szép és gracióz kebelforma eléréséig

Fejletlen, a fejlődésben visszamaradt vagy lapos kebelnél használja a dr. Bier tanár szerinti „Joliffemme” kombinációt, amelynek kebelfejlesztő hatása még a legvérmesebb reményeket is kielégíti — anélkül azonban, hogy a csipő és a test is erősödjön. Ez az eljárás a kötőszövetek életenergiáját erőteljes működésre serkenti: a sejtek mindegyike újjászületik és ilyen módon a kebel fejlődése megindul. P 16.—

Petyhüdt, puha keble a „Juno” használatával tartásúvá válik. P 8.—

Kitűnő orvosi vélemények!

Schüder Schunke

WIEN
BERLIN
ZÜRICH

Magyarországon gyártja: Török-patika Budapest, VI., Király-utca 21.

nék rá, hízelegnek neki. Csak rajta múlik, gyerekünk is lehetne!

Ágnes: Sohasem hittem volna, hogy ezekről a dolgokról ilyen praktikusan lehessen gondolkozni!

Edít: Muszáj szívem, ha valaki nem olyan gazdag, független. Vagy nem olyan züllött, hogy minden mindegy neki! Milyen furcsán nézel rám!

Ágnes: Csodálkozom!

Edít: Látom rajtad, hogy egy kicsit lenézel, mert ilyen józan vagyok!

Ágnes: Oh, dehogyan!

Edít: Ne nézz le, drágám! Szeretném megmenteni magam! A doktor bácsinak pedig hálával iparkodnék széppé tenni az életét, ahogy az ember gyönyörű figurákat hímez egy asztalfutóra!

Ágnes: Azt akarod, hogy szóljak neki?

Edít: Isten mentsen! Milyen naív vagy! Vége lenne mindennek! Csak az a fontos, hogy akard te is! Drukkoalj mellettem!

Szobalány (bejön az óriási tálcával, amelyet egy gördítetű asztalkára tesz).

Ágnes: Tölj a kisasszony elé!

Szobalány (mialatt teljesíti a parancsot): Ké-

rem szépen a séf azt kérdezteti, hogyan írja fel az ananászt? Mert az ananással külön kell elszámolnia a konyhának.

Ágnes: Mondja meg a séf úrnak, hogy várojan, amíg beszélék vele!

Szobalány: Igenis kérem. (Kimegy.)

Edít (nézi a dús reggelit, összecsapja a kezét): Örületes! Azt sem tudom, hol fogjak hozzá?!
Ágnes (tölt magának kávé, elvesz egy kiflit, leül az asztal mellé. Csend).

Edít (mialatt az édességekkel pepecsel): Megharagudtál rám?

Ágnes: Dehogyan!

Edít: Ugy elhallgattunk!

Ágnes (hörpint): Kávézom!

Edít: Persze, hogy megharagudtál! Alig ismersz és a nyakadba akasztottam az egész sorsom!

Ágnes (érezik a hangján, hogy most döntött el a lelkében valami fontos dolgot. Melegen): Isten bizony nem haragszom! Egyél csak, fiam!

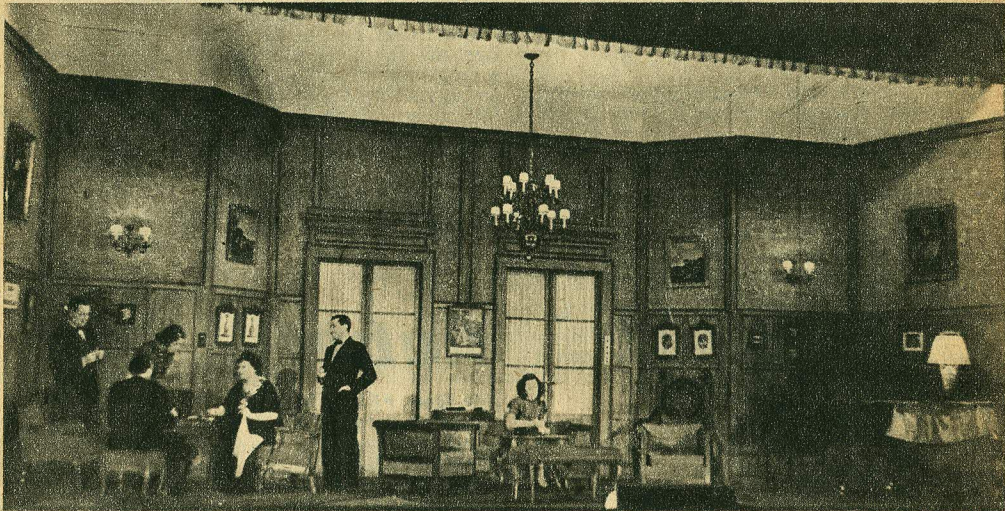
Edít: Rémes messzi vagy! Ha nem haragszol, gyere közelebb! Ül ide mellém a díványra!

Ágnes: Milyen csacsi vagy, drágám! (Fogja a csészéjét, átül a díványra; reggeliznek.)

(FÜGGÖNY.)

MÁSODIK FELVONÁS

1. kép

(Szécsy foto)

(Szín: Kis szalón a sanatórium földszintjén. Ez az a helyiség, amelyben nem szabad dohányozni, hiszen a házban betegek is vannak. Ez a hallba vezet, ahol hangos hotelélet folyik. Ha ez az ajtó kinyílik, hallatszik a vidám zsi-bongás és az élénk zene.)

(Idő: este, vacsora után. Az első kép óta néhány nap telt el. Mikor a függöny kettényílik a hely-zel a következő: a balsarokban bridzsparti áll. Két estélyiruhás nő és két szmókingos férfi. Van egy gibicük is, az is férj. A jobbsarokban egy kis szögletdíványon ül Edít és paszijszot vet az előtte lévő asztalkán.)

(Éppen most ért véget egy robber, a játékosok kártyát húznak a helycseréhez.)

Ehező hölgy (nézi a feldobott lapokat. I. kártyához): Maga választ, Jenő!

I. Kártyás: En maradok. (A parti tagjai fölállnak és át csoportosulnak.)

Fekete hölgy: Maga nem nagyon udvarias,

aranyos Jenő! Folyton sétáltat bennünket!

I. Kártyás: Csak ragaszkodom a jó vonalhoz. Pardon. Azt hittem, hogy ez komoly parti! *(Mind átülnek körülötte.)*

II. Kártyás *(Éhező hölgyhöz):* Maga emel, Dóra nagyságos asszony!

Éhező hölgy: Én nem vagyok Dóra. Olga vagyok. Érdekes. Nappal mindig megismer. Este mindig összetéveszt valakivel.

II. Kártyás: Igen, mert cipzár van a sfnadrárgésében. Az nappalra biztos jel. De este, ha más ruhát, vagy más frizurát vesznek föl az asszonyok, az ember nem tud tájékozódni!

Bubi: Én imádom a nőket sportruhában. Különösen kint a hóban! Pirosra van fagyva az orruk, a füllük, az egész arcuk. Szeretnék egyszer egy ilyen jégbehűtött nőt megölelni. Azt hiszem olyan lehet, mintha az ember egy adag fagyalant csokolgatna!

Éhező hölgy *(miután már kiosztotta a lapot):* Pasz.

I. Kártyás: Pasz.

II. Kártyás: Pasz.

Fekete hölgy: Pasz. *(Mielőtt összedobná a kártyáját.)* Játszunk holtit?

I. Kártyás *(szigorúan):* Majd egy gyerekpartiban! *(Kever.)*

II. Kártyás: En valamelyik nap hazamegyek. A hó is romlik. De főleg a kosztot únom! Olyan unalmas, hogy belebutul az ember!

I. Kártyás: Isteni a koszt!

Fekete hölgy: Nincs igaza, Jenő! A koszt undok! Olyan mint a kórházban, fizető betegeknek, vasárnap. Meg kell örülni attól az örökös almapírétől, amit középen egy szem cseresznyével minden nap odaraknak az asztalra!

Éhező hölgy: Pasz! Hát persze, hogy kórház. Az egész ötödik emelet köhög. Csak-hogy ezt nem hirdetik a prospektusban!

I. Kártyás: Esedezem egy kis figyelmet! Kettő treff!

Agnes *(egyszerű, de elég jó sötét esti ruhában. Bejön, köszön a partinak):* Jóestét! *(Megáll a kártyasztalnál.)* Bocssásanak meg, itt tilos dohányozni!

I. Kártyás *(nagy tudót bocsát):* Ki tiltja meg?

Agnes: A házirend!

Fekete hölgy *(franciául megkérdezi a szomszédját):* Ki ez a nő?

Éhező hölgy *(elég hangosan odasúgja):* A doktor kisasszony!

Fekete hölgy *(sóhajta):* Szóval, tegyük le a cigarettát?

Agnes *(udvariasan, de határozottan):* Kérem szépen.

Bubi: Nem lehetne az egyszer kivélt tenni?

Agnes: Nem kérem. Kell egy tiszta levegőjű hely azoknak a számára, akiknek árt a füst.

Éhező hölgy: Mondom, hogy ez egy kórház!

I. Kártyás: Mi nem passzióból jöttünk ide. Nincs kint egy talpalatnyi hely. Sem a hallban, sem a kártyaszobában. Ha azt akarják, hogy itt élet legyen, gondoskodjanak helyről.

Fekete hölgy: Ne veszekedjünk, Jenő. Vegye tudomásul, hogy kibóbtak! *(Föltérkednek, összeszedik a kártyát, bridsblokkot, indulnak.)*

Agnes: Bocsánatot kérek, hogy kénytelen voltam megzavarni a partit.

I. Kártyás: Nem tesz semmit. Kimegyünk a hallba és iparkodunk új egzisztenciát teremteni odakint! *(Kivonulnak.)*

Fekete hölgy: Jenő!

Agnes *(odamegy Edithez — a pasziánszra néz, mosolyogva):* Mire gondoltál? Ki jön?

Edit: Nem jött ki. *(Összerakja a kártyát, — aggodalmasan.)* Megharagítottad gazdagékat!

Agnes: Elbfróm! *(Leül Edit mellé.)* Reggel óta nem láttalak! Hogy töltötte a napot?

Edit: Kítünonén. Már egy hete vagyok a vendéged... *(Hátasan.)* Néha azt hiszem, hogy álmodok!

Agnes: Örülök, hogy jól érzed magad! Jó a ruhád!

Edit: Kiöltöztem! Vass doktor azt ígérte, hogy leereszkedik hozzám egy félóra vacsora után.

Agnes: Persze, ez fontos félóra lesz?

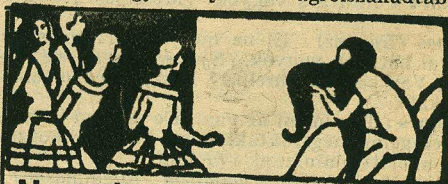
Edit: Fontos! Ma egyáltalán fontos napom volt! — Reggel levelet kaptam a hivatalomból. Hála Istennek, megadták a fizetésnélküli szabadságot.

Agnes: Na, hála az égnek! Meglátod, hogy rendbehozunk.

Edit: Ebéd előtt futó flörtöm volt a sítanár úrral! Elárultam neki, hogy milyen alapon vagyok itt.

Agnes: Mire való ez?

Edit: Jó, ha az embernek van egy pajtása, aki előtt nincsenek titkai! Szegény fiú, rémsen örült, hogy egyforma madarak vagyunk. Rögton elmesélte a bajait! *(Nevetve.)* Versenyeztünk, hogy melyikünk ágrólszakadtabb!

Nem akarok megöszülni!!!

„HEINZELMÄNNCHEN“-féle

Physichrom - hajrenovator

Csalhatatlan szer az egészséges, természetes hajszin visszanyerésére és az őszülés ellen való védekezésre.

Ez a híres, rég bevált hajviz nem festőszer és semmiféle festőanyagot nem tartalmaz. A haj magabaszívja ezt a hajvizet és így kellő táplálékot nyer, minél fogva az őszülő hajszálak rövid idő múlva egészséges, természetes színt és megfelelő sűrűséget nyernek.

Physichrom-hajrenovator erősíti és szépíti a haját, remekül fokozza a haj növeését és megakadályozza az őszülést a legmagasabb korig.

Heinrich Männchen, Wien

Ára: 4 pengő.

Magyarországon gyártja:

TÖRÖK PATIKA
Budapest VI, Király-u. 12

Agnes (bosszúsan): De remélem, hogy ebéd után szép rendesen kikétküdtél a balkonra?

Edit (ötög): Ötkor sétálni mentem a doktor bácsival. Elmagyarázta, hogy mi az a pneumothorax?! Ugy-e drágám, az már nagy dolog, ha egy ilyen tudós beszél az embernek a mester-ségéről?!

Agnes: Elég nagy dolog!

Edit (vidáman): Azt hiszem, menni fog veled! Ha meglát, a szeme fölragyog, megsimogatja az arcom, megcsípi az állam... (Elhallgat, mert a színpad bejön dr. Vass.)

Vass (a nőkhöz megy, — nyájasan): Jó estét. Óh, az én báránycáim! (Leül közéjük.)

Edit (kacéran): Jó estét, de csunya nyakkendője van! Hogy vehet föl fiatal ember ilyen öreguras nyakkendőt?! És milyen borzalmasan van megkötte! Forduljon erre! (Megkötö a férfi nyakkendőjét.)

Vass (engedelmesen túrta, hogy babráljanak a nyakán): Most már szép vagyok?

Edit: Gyönyörű!

Vass: Köszönöm. (Megcsókolja Edit kezét, kényelmesen hátradől a díványon.) Boldog vagyok! Megisztam a napot minden baj nélkül. Kriszt kollégámból mindössze tíz percet kaptam a laboratóriumban. Bevettém egy algogratint, megsztint a fejfájásom. Túrhetően vacsoráztam, kellemesen el vagyok fáradva a munkától. És most itt ülök két tündér között. (Megfogja mindkét nő kezét.) ...Kezemben fogom ezt a két, kedves kezét! (Fölemeli, megnézi Edit kezét.) Ezt az ujjat, ezekkel a fényes körmökcskékkel... (Agnes kezét a melléhez szorítja.) ...és ezt a régit, amelybe le merném tenni az egész emberiség sorsát, sőt ráadásul a saját fejemet is!

Edit: Főlöleges vagyok? (Mosolyog, föl akar állni.)

Vass (Edithez): El ne menjen! Hármásban sokkal bátrabb vagyok. (Egészen Agnes felé fordul.) Van egy kis türelme? Beszélhetek ostobaságokat?

Agnes: Türelmem az van. De dolgom is van. A betegeim megszokták, hogy benézek hozzájuk, mielőtt elalusszák! (Föáll.)

Vass (csalódottan, majdnem fájdalmasan): Megint elmegy?

Agnes: Azt hiszem, maga is elmenne a helyemben! (Kimegy, kissé menekülésszerűen.)

Vass (panaszosan): Mindig ezt csinálja velem! Ha kinyitom a szám, elrohan! Azt hiszem, ún engem!

Edit: Óh, dehogy! Imádja!

Vass: Imád? (Naivan.) Hogyan imád?

Edit: Ne féljen! Nem »úgy« imádja! Tisz-teli! Nagyrabecstüli. Ragaszkodik magához!

Vass (ez fáj neki — keserűen): Hát persze! Tisztelt és nagyrabecstül! Más úgysem lehet velem csinálni!

Edit: Mért nem?

Vass: Na hallja! Nézzen meg!

Edit (gesztussal): Ezen már régen túl vagyunk! Megnéztem én már magát alaposan!

Le tudnám rajzolni, ha egyáltalában tudnék rajzolni! Megnéztem ülve, állva, oldalt, előlről, hátulról! Bundában, civilben, orvosköpenyben!

Vass: Ne beszéljen! Szóval megfigyelés alatt

állottam! És mit konstátált? Nagyon undok vén kutya vagyok?

Edit (komolyan): Maga rendkívül vonzó férfi! Vass: Mi az ördög?

Edit: Jó magas, elegáns! Gyönyörű szemee van és gusztyusos, szép, tiszta finom bőre, mint egy bébinek!

Vass: Még belém beszéli, hogy szépség vagyok!

Edit: Maga több, mint szép! Érdekes! Sok amerikai filmet láttam, ahol a nagy szerelmes szerepet olyanfélé férfi játszotta, mint maga!

Vass: A fenét? Ez mindenesetre főlemelő érzés! Parancsoljon! (Cukor.)

Edit: Kár, hogy szakálla van! Öregíti!

Vass (megsimogatja őszülő, kis tatárszakállát): Hagyjuk a szakállam! Orvosnövendék koromban növesztettem meg, hogy komolyan vegyene-k. Már megszoktam és görcsösen ragasz-kodom hozzá!

Edit: Megjegyzem, én csak az általános divat szempontjából beszélek! Nekem egyénileg esete-m a szakáll! Van benne valami izgató!

Vass: Izzató? Akkor mégis leberetváltam!

Edit: Csinálhat, amit akar, maga mégis az a férfi, akit a nők szeretnek! Rettenetes, hogy mennyi asszony-ügye lehetett!

Vass: Énnekem?! Olyan kevés, hogy az már hülyeség!

Edit: Hát ha nem volt, akkor lesz! Magára nagy kalandok vannak írva, nagy szerelmek. (Közelebb húzódik a férfihez.)

Vass: Ne bántson, kedves fiam, mert el-pirulok!

Edit: Ez az édes magában, ez a szemérem! Komolyan elpirult! Jaj, de aranyos! (Még közelebb megy hozzá.)

Vass (gyanut fog): Mit akar tőlem? Félni kezdek magától!

Edit: Mutassa a tenyerét!

Vass: Tessék!

Edit (nézi a férfi tenyerét — komolyan, mint a jósnök): Borzasztó érdekes tenyere van!

Vass: Ne mondja! Még a tenyerem is érdekes?! (Látszik, hogy el akarja húzni a kezét, de Edit nem engedi el.)

Edit (egészen odahajlik, vizsgálja a tenyerét): Milyen hatalmas életronal! Maga száz évig fog élni!

Vass: Kevés!

Edit (még mindig a tenyérből): De az intelligencia vonala még erősebb.

Vass (csúfolódva): Egyik vonalam erősebb a másiknál! Van egy háziszermes tüsszentés ellen, nincs beírva a tenyerembe, hogy megkapom érte a Nobel-díjat?!

Edit: Hány gyereke van?!

Vass (fölháborodva): Egy sem!

Edit (szilárdan): Hopp! — Kettő! (Előre-hajolva vizsgálja a tenyerét.)

Vass: Jó illata van a hajának!

Edit: Pedig nincs rajta parfüm!

Vass (szimatol): Nem is tudom, mi ez? Lan-gyos tej és ánizs? Gyanta? Melegített gummi! (Diadalmasan.) Megvan! Ez az ifjúság illata! (Nyugtalanul.) Hallja fiam! Mit csinál?! Hiszen félig már az ölemben ül!

Edit: Kellemetlen?

Vass: Nem kellemetlen! Mi legyen rajta kellemetlen?! Csak indokolatlan! Jaj, de nagy bajban vagyok! Reszketek, mint a kocsonya!

Edit: Mitől fél?

Vass: Nem tudom, fiam! Csak félek és szégyellem magam! (Miután a lány most gyön-

geden a vállára hajlja a fejét — kétségbeesve.)
Legalább megmagyarázná, hogy nekem mit illik ilyenkor csinálni?

Edít: Amit a lelke diktál!

Vass (a lány karja közt): A lelkem nem diktál semmit! De a józan eszem azt mondja, hogy ugorjak föl és meneküljek el innen! (Hangosan kombinál.) Viszont félek, hogy azzal megsértem! Megint rossz!

Edít: Bizony megsértene! Nagyon fájna, ha most itthagyna!

Vass: Rendben van! Maradok! Pedig érzem, hogy milyen komikus figura vagyok!

Edít: Óh, milyen önző és gonosz maga!

Vass: En?!

Edít: Félti a magányát és a kényelmét!

Vass: Mit csináljak, fiam? (Panaszkodva.) Meddig tartsam ilyen ferdén a nyakamat?

Edít: Nem kell úgy félni! Maga nem felelős azért, amit én teszek! Ez az én bolondságom. (Egyszerre nagyon őszinte lesz.) Tudom, hogy amit csinálok, nem illik egy lányhoz. És mégis csinálom. Mit gondol, miért?

Vass: Sejtelmem sincs róla!

Edít: Mert nagyon jól esik és muszáj! Mert nem tehetek egyebet! A gyöngye bujik így oda az erőshöz! Nem olyan nagy hőstett ám, becsukni a jó meleg kunyhó ajtaját, amikor egy kétségbeesett összefagyott szív kopogtat odakint!

Vass: Téved, gyermekem! Én nem vagyok erős, és nem vagyok kunyhótulajdonos! De azért tárgyalhatunk, hogy mit tehetnek az érdekében?

Edít: Elég, ha eltűri, hogy egy kicsit a vállára hajtsam a fejemet. (Ábrándosan.) Oly jó így. (Kis szünet.)

Vass (rimáncodó hangon): Aranyos fiam, csak egy picit lazábban! Szeretnék egy kicsit a kezemmel odaférni a bal mellényzebemhez, hogy megnézzem az órámat!

Edít (kissé jölemeli és a férfi szeme elé tartja a kezét, amelyen karkötő óra van): Fél tizenegy!

Vass (keservesen): Mult öt perccel!

Kriszt (már egy pillanattal előbb megjelent az ajtóban, majd előrejön. Az összefúj pár riadtan szétrébben): Ne zavartassák magukat! Azonnal kimegyek. Csak az újságomért jöttem. Ott felejtettem a zongorán. (Keresztülmegy a színen a zongoráig, amely a jobb sarokban van. Fővesz egy szétnyitott újságot, nyugodtan összehajtogatja és zsebre teszi. E művelet alatt hosszú, kínos csönd.)

Edít (nagyon meg van ijedve és szegélyi magát. Felugrik, a szája mozdul, mintha mentegőzni akarna, de nem tud megszólalni. Kétségbeesett gesztust tesz, aztán kirohan.)

Vass (utánakibál): Jöjjön vissza, fiam! Ne hagyjon itt egyedül!

Kriszt (nyugodtan, hűvösen): Nagyon csinos a kicsike! Jó figurája van! (Csúfolódva.) Lám, lám kollégám! Mégsem olyan öreg legény maga, mint ahogy mesélte!

Vass: Komolyan azt hiszi, hogy valami közöm van ehhez a lányhoz?

Kriszt: Mit higyjek?! Ugy találtam itt magukat, mint egy gerlice-párt.

A modern tudomány is szebb és boldogabb élet felé viszi az embereket, de az annyira áhított boldogság pénz nélkül alig érhető el. Most ismét itt az alkalom, hogy sok pénz szerezhető egy kis befektetéssel. Április 4-én kezdődik az új osztály-sorsjáték. Csak venni, vagy rendelni kell egy sorsjegyet, s már meg is szerezte a lehetőséget és a páratlan nyeresési esélyeket.

Vass: Szavamat adom, hogy én nem tehetek róla!

Kriszt: Ne mondja?! Szóval, a lány a hibás?!
Vass: Nem mondom, hogy hibás! De ő borult a nyakamba!

Kriszt: Hallatlan! Hát mért nem sikoltott, kedves kollégám?! Segítségért kellett volna kiabálnia, amikor észrevette, hogy veszedelmesen forog az ártatlansága!

Vass: Ne csufolódjék! Ez a lány nagyon korrekt teremtés. Csak a háláját akarta megmutatni!

Kriszt: De milyen korrekt! Kapott valamit, rögtön fizetni akar!

Vass: Jaj de borzasztó maga, kollégám! Higye el, hogy amit látott, csak olyan apai dolog volt!

Kriszt: Ne tartson ostobának! Van bennem valami logika! Maga fölcsőp egy szép, de szegény lányt, akinek a hóna alá nyúl, holott alig ismeri. Egy hét mulva együtt találom magukat, amint papát-mamát játszanak a díványon! (Gesztussal.) Kár itt magyarázkodni, kérem!

Vass: Kötelességem megmagyarázni! Nem magamért! Nem engedhetem a lány reputációját!

Kriszt: Bánom is én a lányt! Én csak önt bámulom. Sajátságos ember ön, kollégám! Egyrészt magasrendű erkölcsi elvek messiása, másrészt halótermet csinál a zongoraszubából!

Vass: Tiltakozom!

Kriszt: Világos, hogy tiltakozik! Ez legalább is lovagias kötelessége! (Fordulattal.) Mondja csak, sok pénzbe került ez a barátság?

Vass: Hogy mer ilyet kérdeznél!?

Kriszt: Csak azért, mert tudom a titkártól, hogy ön készpénzzel fizeti a hölgy ittartózkodásának költségeit.

Vass: Igen! Mert maga tiltakozott, hogy emberi irtalomból idevegyük!

Kriszt: Milyen gyűlölettel néz rám! Ha vakbélgyulladásom lenne és ön sebész volna, nem mernék a kése alá feküdni!

Vass: Nem tagadom, hogy rosszul esett! De beláttam, hogy a jogszokás és az üzleti törvény önnek ad igazat. Nem akartam, hogy az afférunk elfajuljon! Inkább fizetek! Kérem, ne áruljon el Ágnes kisasszonynak! Nagyon résteleném előtte, hogy ilyen gyávan deferáltam!

Kriszt: Óh, ami azt illeti! Ágnes kisasszony is deferált. Ő is fizet az ön hátamögött. És ő is megkérte a direktort, hogy ne árulja el senkinek. (Nevet.) Mit tud ez a szenvedélyes leánya, hogy mindaketten ilyen áldozatokat hoznak érte?

Vass: Mondja kérem, mit akar tőlem?!

Kriszt: Én?

Vass: Igen! Miért vezetí úgy a legártalannabb diskurzust is, hogy a végén a mellemre térdel? Gyönyör önnek, hogy én rosszul érzem magamat?

Kriszt: És mit gondol, nekem gyönyör, hogy minduntalan beléakadok valami kellemetlen

Hölgyek jelszava:

Elégáns öltözködésünk titka

KLEIN ANTAL

Divatháza. Király-utca 49.

Békebeli híres szaküzlet.

Teréz templom mellett. (Szemben a Nagymező-utcával)

pókhálószába, amit a maga összeesküvése szó körém?

Vass: Az én összeesküvésem? (Csudálkozva.)

Kriszt: Itt van a maga kedvenc Agnes kis-asszonya! Mindennap megsért valamivel?

Vass: Mivel sértette meg?

Kriszt: Felülbírálta egy intézkedésemet! Kidobta ebből az üres szobából a ház egy csomó régi vendégét, mert cigarettáznai mertek! Az én engedelmemmel!

Vass: Talán nem tudta!

Kriszt: Dehogynem tudta!

Vass: Mindenesetre korrekten cselekedett! Ő mindig korrekt!

Kriszt: Ez az, hogy védi! A direktor is panaszkodik, hogy ön destruálja a személyzetet! Maga a »jó« ember! Könnylerakódó helye a szobalánynak, az ápolónak, szolgálknak, az irodaszemélyzetnek etcetera! Maga együtt sóhajtozik velük a világ gonoszságán!

Vass: Ez csak nem összeesküvés?

Kriszt: Dehogynem! Mert ezzel szemben én vagyok a ház gonosz szelleme, aki nem ájul el minden pillanatban a részvételtől! (Indulatosan.) Nem kell, hogy maga nyíltan ellenem hangolja a cselédséget. Akármilyen buták, van ösztönük! Es frontot mernek csinálni ellenem, mert ott érzik maguk mögött magát! (Lesujtóan.) Az intézet egyik vezető főorvosát!

Vass: Soha nem gondoltam erre!

Kriszt: Lehet, annál nagyobb baj. Mert ha csak az érdekünk ütközne, békét köthetnénk valahogyan. De a természetünk különbözik. És ezen nem lehet segíteni! (Fél-alá sétál, gúnyosan.) Mondhatom, nem érzek semmi hajlandóságot, hogy a maga kedvéért plasztikai műtétet csináljak a jellememen és felteszem, hogy maga meg nem tudja lealacsonyodni hozzám. (Kitör.) Nem bírjuk egymást, na! Ez az igazság!

Vass (szünet után, komolyan): Precízen ez! Mit csináljunk tehát?

Kriszt: Teremtünk tiszta helyzetet. Mi nem tudunk együtt dolgozni. Reménytelen! (Szünet után, tárgyilagosan.) Az intézet egész részvénytákkette voltaképpen egyetlen emberé...

Vass: Igaz. Ez a telep, úgy ahogy van, Fifi ke édesapjái!

Kriszt (ölenében): Magának Fifi ke papája, nekem a vezérigazgatóm! En már csoportosítottam az érveimet, csoportosítsa maga is. Kérdezzük meg tőle rövid úton, hogy melyikünket választja?

Vass (szomorúan): Milyen biztos lehet maga a dolgában, kollégám!

Kriszt: Rendesen tudni szoktam, hogy mit csinálok, kollégám! (Egyszerre indulnak az ajtó felé.)

Vass (a küszöb előtt ösztönszerű udvariassággal előre akarja engedni ellenfelét): Tessék!

Kriszt (gesztussal): Csak tessék!

Vass (szerényen): Parancsoljon!

Kriszt (udvariasan, de olyan energiával, hogy az már bántó): Maga az idősebb!

Vass (lesujtva): Sajnos! (Kimernek.)

(Néhány pillanatra szűn üres. A nyitott ajtón át rendkívül élénken hallatszik a halból a vidám tánc-zene.)

Fifi (türkizkék selyem estélyiruhában van, — bekukucskál, hátrazól): Jöhet, Feri! — Nincs itt egy lélek sem! (Bejön a trénerrel.)

Tréner (szmokingban van): Nem értem Fifi ke, hogy miért bujkálunk?

Fifi: Psz. Nekem bujkálni muszáj! Engedély nélkül vagyok itt. Leszóktam!

Tréner: Jó dolog! (Nevet.) Hogy csinálta?

Fifi (leül a zongoraszékre): Este nyolckor engedelmesen türtem, hogy megetessenek és feltegyék rám a hidegvizes priznetet. Olvastam, aztán ásítani kezdtem, tettem magam, hogy alszom. Erre a szveszter lábujjhegyen kiment. Tízkor jött a szobavizit. Sötét volt. Szuszogtam. Nyugodtan egyedül hagytak. Na most képzelheti! Felugrottam, felöltöztem és lerohantam! Ha valamelyik doktor meglát, füllöncsíp és visszafektet! (Nevet.) Ugy érzem magam, mint egy sikkszasztó, akit köröznek! Újjon le, biztosan fáradt.

Tréner: Borzasztóan örülök, Fifi ke, hogy itt van! De nem értem, miért reszkíroz annyi veszekedést ezért a kis lejövésért? Hiszen idelent minden este teljesen egyforma. Az embernek az idegére megy az unalom.

Fifi: Magának unalmas! Nekem nem. Boldog vagyok, hogy lejöhetek, zenét hallok, pofákat látok! Mozoghatok! Ha kedvem van, zongorázhatok!

Tréner: Nem sokat felejtett.

Fifi: Dehogynem, olyan régen játszottam. (Kinyitja a zongorát és két-három hangot szenvedélyesen leüt, aztán abba hagyja a játékokat, az arcához nyúl.) Hüüm, de melegem van! Nem fényes az arcom? (Kinyitja a reitküljét, a tükkörbe néz.) De, fényes! (Kipüderesi magát.)

Tréner: Ragyogóan néz ki, Fifi ke! Azt hiszem, a doktorok csak butaságból okoskodnak magával!

Fifi: Szó sincs róla! (Egyszerűen, inkább vidáman, mint szomorúan.) Meg fogok halni!

Tréner: Valamennyien, kedves Fifi ke! Még én is!

Fifi: Igen, de én nagyon hamar! Ma péntek van? Lehet, hogy a jövő héten már nem kell manikűröztetnem, mert meghaltam!

Tréner (haragosan): Ne tréfáljunk az ilyesmivel Fifi ke.

Fifi: Nem tréfálok. Ha az ember olyan sokáig beteg, mint én, nagyon ravasz lesz! Amikor Svájcbá vittek, sejtettem, hogy bajom van! A Semmeringen rájöttem, hogy menthetetlen vagyok. Most már azt is tudom körülbelül, hogy meddig élek? Talán csak egy-két hét, de lehet, hogy tavaszig is elhúzom. Esetleg nyárig! (Leül egy vidám, ezüst hangot a zongorán.)

Tréner (nagyon haragszik, mert roppant el van érzékenyülve): Nagy disznóság Fifi ke, ha egy ilyen kövér kislány, mint maga, ekkora ostobaságokat beszél!

Boldogság és szerelem függ attól, hogy milyen az arcból. Helytelen mosdástól, továbbá, hogy a püder és festék eltávolítása meg nem felelő módon történik, eltömődnek a pórusok, a teint fonyad, színtelen és puttasos lesz. A Leton-szappan krémes habja előírás szerint használva, mélyen hatol a pórusokba, alaposan, bántalom nélkül tisztít. Rövidesen rendbehozza a teintet és így

IRÓGÉPEK

ÉDES és DECSY-nél

legolcsóbban, jókarbantartás és
kellékek állandóan raktáron.

Budapest, VII., Akácfa-u. 13. T. 144-224

Fifi: Látja, ezért szöktem le! Mert egyedül félek. De itt elfelejtkezem mindenről. Belém-csőpög valami marha remény, hogy megúszom. Mindegy!

Tréner: Fifi!...

Fifi: Kiegyezem, hogy már csak háromszor fogok haját mosatni az életemben, ha ebben a kis időben lenne valami mozgás!

Tréner: Miféle mozgás?!

Fifi: Például, hogy itt vagyunk kettesben és fecsegünk!

Éhező hölgy (benyit, megáll az ajtóban): Pardon! Magát keresem, tanár úr! Nem akar táncolni?

Tréner: Nem kérem. Délelőtt kirándultam a zöld tóhoz! Fáj a lábam!

Éhező hölgy: Ne legyen ilyen fád! Egy kis sima tangót! A lába is meggyógyul tőle!

Tréner: Azonkívül foglalt vagyok, kérem!

Éhező hölgy: (teszi magát, hogy csak most látta meg a lányt, imperlinenszen): Oh, pardon! Ezer bocsánat! (Eltűnik.)

Tréner (az ajtóhoz megy, amelyet az Éhező hölgy nyitva hagyott — ingerülten becsukja):

Fifi: Ez volt a nője?

Tréner: A frásznak a nője! Egy kullancs!

Fifi: Most féltékeny vagyok rá! Tudja, hogy kellemes érzés? Ujdonság! Mert mire legyek féltékeny a szobámban? Az ápolónő szemölcsére, vagy a szomszéd oxigénucsilijára? (Élénken.) Mondja, lehet olyan lányt szeretni, aki már csak nagyon rövid ideig élhet?

Tréner (szigorúan): Hallja Fifi! Én rögtön befogom a száját!

Fifi (incselkedve): Meg fogok hal... (Elhallgat, mert a fiú csakugyan a szájára tapasztja a tenyerét, majd kiszabadítja magát.) Milyen szivar-szagú a keze!

Tréner (jobb kezével a levegőt legyezi, mintha azt akarná, hogy kiszellőzzön belőle a dohányszag): Ne haragudjon!

Fifi: Nem rossz szag! A papa is ilyen! Olyan jó szúrós. Erős! Nagy kéj lehet dohányozni!

Tréner: Ez nem dohányzó szakasz. Különbözn megkínálnám!

Fifi: Ne mozogjon annyit! Üljön le! Adok egy kis helyet! Adjön egy slukkot! (Oldalt mozdul a zongoraszékek.)

Tréner (leül a lány mellé, megfogja): Happlál!

Fifi: Fogjon meg, mert leesünk!

Tréner: Megengedi? (Gyöngéden átkarolja a lány derekát.)

Fifi: Mondja, jelent az magánál valamit, hogy így megölel?

Tréner: Nagyon sokat!

Fifi (a fiú karja közt, hozzástulva): Mesebeszéd, hogy megúszom! De ha mégis megúszom, azt hiszem megmaradnék magánál!... Megírtam a papának, hogy maga milyen kedves fiú... Ó is örül, hogy van valaki, aki törődik velem!... Jöjjön mindennap!... Bekukkanthat kétszer-háromszor! — Kap feketekávé, zserbót, ha a terasszon vagyunk, cigarettázhat... És hűsvétig kötök-kötök magának egy szép szvettért...

Tréner: Narancssárgát!

Fifi: Látja, milyen messzi terveket csinálók!... (Ezt mind szakadozottan mondja, az első ölelés szenzációjában. Szünet után.) Fogjon meg egy kicsit. Elszédültem. (Égészen a fiú karjába olvad.)

Tréner: Milyen könnyű és forró! Mint egy tüzes hópehely! (Az ölelés után csönd.)

Ápolónő (benyit, hátraszól): Itt vannak! (Bejön Ágnessel és a két doktorral együtt. A be-

vonulásnak olyan jellege van, mint amikor a rendőrség akar valakit letartóztatni.)

Ágnes (Fifihez siet. Észreveszi, hogy a lány szédül, szeretettel magához öleli, támogatja):

Kriszt (először a tréneret támadja meg): Maga csalta le! Micsoda szemtelenség ez? (Megfenyegetve.) Vigyázzon! Mert kidobom innen a szmokingjával és a sitalpaival együtt!

Tréner (összeüti bokáját, mert megijedt, de egyáltalán ingerülten): Alázatos tisztelettel, ahhoz Vass főorvos úrnak is lesz egy-két szava!

Kriszt (Vass dr. felé): Na, itt van! Ez az, amiről beszéltem! A rendetlen alkalmazott a panaszíródához menekül!

Fifi (megvédi a tréneret): Győri úr nem csinált semmit! Én kértem meg, hogy mulattasson! — Ó is összeszidott, amiért leszöktem! — (Kezét a fiú vállára teszi.)

Kriszt (elég brutálisan megfogja Fifi pulzusát, közben alázatosan hízeleg, hiszen a beteg papája »fontos« ember): Haszontalan, kis lány! Micsinált a doktor bácsinak?! Nem is hiszem, Fifi, hogy jól érzi magát idelent! Hiszen alig áll a lábán!

Fifi (nem szívesen túrta, hogy Kriszt fogdossa): Nem igaz! Nagyon jól vagyok! Csak egy kicsit szédüök, mert felizzagott! Ne vigyenek fel! — (Rettegve.) Ugyis tudom, mi jön?! Az altató, az ágy, fekszem a sötétben és gondolkodom. — Engedjék, hogy itt maradjak, amíg egészen elfáradok!

Kriszt: Nem engedem meg! Most be kell venni a keserű orvosságot! Gyerünk az ágycsakkába, Fifi! Feltesszük a fülecskéjére a rádiókagylót és megkeressük a legszebb muzsikát a világon!

Fifi: Nem kell konzervzene! Eleven zenét akarok hallani! Látni akarom a tapórt, ahogy játszik! Nótákat akarok rendelni!

Kriszt (az ápolónőhöz, hogy a vitát elvágja): Hozassa le a beteglített, a hordágyat!

Fifi (kétségbeesve): Nem!

Kriszt (ápolónőhöz): Gyerünk már! Mire vár?

Ápolónő: Igen is! — (Kimegy.)

Fifi: Csütörtökön is leengedtek, szombaton is! Azóta is lejöttem kétszer! Soha nem volt semmi baj! — Én tudom a legjobban, hogy mi kell nekem!

Kriszt (szigorúan): Ki engedte le? (Csönd, mintha a lány érezné, hogy nem kellene árulkodni.) Tessék megmondani, kicsoda?!

Vass: Én!

Kriszt (élesen): Ugy?!

Ágnes: Én is úgy találtam, hogy helyesebb, ha szórakozik egy kicsit, mintha brótot adunk neki!

Vass (Ágneshez): De kedves Ágnes, hiszen maga még vitatkozott velem, hogy...

Kriszt (kifejezi mélyeséges felháborodását): Szenzáció! (A lányhoz, aki két tenyerébe

Tavaszi

cipőt is

Fabian cipőszalonból,
IV. Váci-utca 19

2. kép

temeti az arcát, mintha sírna.) Mi az, Fifi? Fifi: Nevetek! Mert most már tisztán látom, hogy állok!

Kriszt (Fifihez): Nem lát semmit és nem marad itt tovább ebben a rosszlevegőjű szobában, hanem szépen ideadja a karját... (Nyujtja a karját.) Jöjjön Fifi, mert nagyon megharagszom!

Fifi (eltolja a karját, Vass dr.-hoz menekül, — Kriszt felé): Magával nem megyek! Vele akarok menni! (Hozzásimul Vass doktorhoz.)

Vass: Menjünk, kicsikém! (Magához öleli Fifi, megindulnak az ajtó felé.)

Fifi (megáll): De nem betegliffen megyünk! — Az egészségesekén!

Vass: Az egészségesekén! Maga fogja a gombot lenyomni!

Fifi (már az ajtóban vannak, amikor megfordul a tréner felé): Nem felejtette el, Feri? Feketekávé, zserbó és szvetter! Narancs-sárgát! (Nagyon kedvesen búcsút int.) Édes Ágnes kisasszony! Agyó! (Kimennek.)

Kriszt (a távozóik után néz): Leszökött! Hát persze, hogy leszökök! — Persze, hogy nem fér a bőrébe, amióta kiemelték a nyugalmából és megköstöltatták vele az esti mulatóságokat! — Példátlan!

Ágnes: Teljesen nyugodt a lelkiismeretem! — Maga is tudja, hogy ennél a szegény gyereknél minden mindegy!... Kár gyötörni! Amíg egy parányi kedve van az örömhöz — örüljön! Vass kollegám azt mondja, hogy ez nem orvosi gondolkodás. De én nem tudom nézni a céltalan szenvedéseket.

Kriszt: Védje csak a barátját! Ráfér! — Mert én itt tovább felelősséget nem vállalok! Be se teszem többet a lábam a beteg szobájába! Sőt, tanácsolni fogom a leány atyjának, vigye el innen a gyereket, mert itt olyan befolyások érvényesülnek, amelyek számomra megmagyarázhatatlanok. (Ingerülten a trénerhez.) Mit fülel itt? Menjen a dolgára, kérem!

Tréner: Én nem füleltem, kérem! Éppen csak itt álltam! — Boldog vagyok, ha ki-mehettek!

Ágnes (hirtelen ötlettel): Tanár úr! Jöjjön ide egy pillanatra!

Tréner: Parancs?

Ágnes: Meg akarom dicsérni, amiért olyan kedvesen foglalkozik Fiffivel! Udvaroljon neki ezután is szorgalmasan! Vigyen neki holnap virágot!

Tréner: Miből, könyörgöm? Nincs egy vasam se.

Ágnes: A szobámban van egy cserép fehér orgona! Adja oda neki!

Tréner: Köszönöm!

Ágnes: És mondjon hozzá nagyon szépeket! Kriszt (nevet): Mondjon hozzá nagyon szépeket. Originális recept, súlyos betegek számára! — Mikor találta ki, kollega?

Ágnes: Sokan vagyunk, akik régen ismerjük és gyakran rendeljük! (Büszkén végigméri a férjit.) Sajnálom önt, kollega, hogy nem ismeri ezt a receptet!

(FÜGGÖNY)

(Szín: Ágnes szobája. Az ágy és a divány meg van vetve, a párnára téve a két nő hálóköntöse. Idő: egy órával az előző kép után. Amikor a függöny kinyílik, a szín tres, az ajtón egyszer-kétszer erősen kopognak.)

Edít (kijön a fürdőszobából, igazít valamit a ruháján, most készült levetkezni): Ki az?

Tréner (csak a hangja): Én vagyok!

Edít: Mit akar? Éjszaka van!

Tréner (m. e.): Ha még nem feküdt le, nyugodtan beengedhet! Ágnes kisasszonyhoz is bejöttem néha egy kis esti dumára!

Edít: Kikapok, ha beengedem! (De már előkapta a retiküljét és puderezit az arcát.)

Tréner (még mindig kívül — kopog): Ah! Ágnes kisasszony imád engem!

Edít (kinyitja az ajtót).

Tréner (bejön): Jóestét!

Edít: Jóestét! (Az ingét a párnáról sebesen a paplan alá dugja.)

Tréner: Nem kell semmit dugdosni előlem. Én ebben a házban keblim ember vagyok!

Edít: Üljön le!

Tréner (leül): Kösz. Szeretném megvárni Ágnes kisasszonyt! Nagyon drukkolok, hogy mi történt a szegény kislánnyal?

Edít: Micsoda lánnyal?

Tréner: Van itt egy Fifi nevű lány. (Gesztussal, hogy vége.) Nagyon beteg. Este együtt voltunk. Aztán rosszul lett. Az összes doktorokat föltelefonálták hozzá! (Aggodalmasan.) Nem jó jel, hogy Ágnes kisasszony még mindig nem jött le tőle!

Edít: Az a szép, szőke lány?!

Tréner: Igen!

Edít: Az ideálja?

Tréner: Ezt nehéz megmagyarázni! Határozottan nagyon tetszik. Sokkal jobban, mint maga. És magát mégis jobban szeretem. Érti ezt?

Edít (mosolyog): Na hallja! Ez csak egyszerű!

Tréner: Ez a szegény Fifi megkérdezte, hogy lehet-e olyan lányt szeretni, aki már csak rövid ideig él? Csunya dolog, de itt a háta mögött megmondhatom, hogy én nem tudnék! Nálam a nő, akit szeretek, legyen hosszúéletű!

Edít: Pedig milyen gyönyörű az a lány!

Tréner: De milyen gyönyörű! És milyen gazdag! Ugyan, ami a gazdagságot illeti, az nálam inkább hibának számít!

Edít: Ne mondja!

Tréner: De igen! Látja, ide csupa gazdag ember jár. Örül szép nők, remek lányok! És még sem estem belé soha egyikbe sem. Valószínűleg azért, mert a gazdagok nekem olyanok, mintha idegen nemzethez tartoznának! Nem értem sem a nyelvüket, sem a gondolkozásukat!

Hat év óta dolgozom itt és ezalatt csak egyetlen egyszer voltam szerelmes!

Edít: Kibe?

Tréner: A bazárbeli elárusítólányba. Görhes, kislány volt, de mindegy, szerettem, mert tudtam, hogy ő is úgy működik, akárcsak én!

Edít: És mi lett ebből a szerelemből?

Tréner: A lány férjhez ment az első segédhez, akivel együtt volt a bazárban! Én jobban tettem neki. Dehát hiába! A segéd futott a belső pályán! (Már Edít nevet.) Tudja, hogy magának pazar nevése van?! A szép fehér foga csinálja!

Edít (kacéran): Igazán?

Tréner: Amikor először megláttam, rögtön megállapítottam, hogy maga klasszis nő. Dehát

Csodás hatású arcszépítő
és finomító a Földes
Margit-crème

nem izgattam magam. Azt hittem, oda tartozik maga is abba a másik országba, Gazdagóniába. Aztán megtudtam, hogy kicsoda. Erre megpördörtem a bajuszom! Ejha, ebbe a nőbe belekóstolnék!

Edít: Pontosan így vagyok én is! Mihelyt megtudtam, hogy maga itt csak tréner, elkezdtem melegebben érdeklődni! Igazán örülök, hogy egyformák vagyunk! Maga kicsoda járásból való? En Vacakfalusi vagyok! *(Kezet fognak, összenevetnek.)*

Tréner: Látja, milyen dicső a világ? Mi ketten konveniálunk egymásnak, ez fix! És mégsem tudnánk szabályszerűen összekerülni!

Edít: Bizony nem! Magának nem rezon engem elvinni. Nekem nem rezon magához menni! *(Ujra kezet nyújt.)* Isten vele! Mondjunk le egymásról, mielőtt fájn!

Tréner *(a homlokára üt):* Hopp! Én tudok egy módot, ahogy becsaphatnánk ezt a bestia világot!

Edít: Igazán? Hogyan?

Tréner: Találkozhatnánk egyszer éjszaka, jó sötétben, hogy ne láthassa a világ, mit csinálunk!

Edít *(csúfolódva):* Na ne mondja, ne mondja! Érdekes!

Tréner: Még pedig nálam!

Edít *(csúfolódva):* Na ne mondja, ne mondja! Még érdekesebb!

Tréner: Magához nem lehet éjjel jönni, mert nem lakik egyedül! De én olyan egyedül vagyok az én búbajos padlásszobámban, mint egy varjú!

Edít: Na ne mondja?! És ha kopognék, beengedne?! Cccc! Az ember el sem hinné!

Tréner: Isten neki, beengedném! Rendeszen nagyon álmos vagyok! De egye meg a fene az alvást! Olyan teát főznék magának, csak úgy durran!

Edít: Érdekes! És mit adna a teához?

Tréner *(diadalmasan):* Puszerliket! *(A lány felé nyúl.)*

Edít *(ráüt a fiú kezére):* Hallja öregem! Türelem! Mindig ilyen sebesen szokta csinálni?!

Tréner: Ne haragudjon édes, ilyen gyors gyerek vagyok! *(Nyúltkál.)*

Edít *(védekezik, de nem haragszik):* Vigyázzon kérem, mert ijedtemben úgy nyakon találom ütni, hogy kiesik a virág a gomblyukából! *(Lefogja a fiút, nevetnek.)*

Agnes *(kopogás nélkül jön be. Most megint fehér orvosi köpenyben van, lehagolt, ideges. A fiúnak, aki felállt és köszönt):* Maga még mindig ébren van, Feri? Menjen, feküdjék le! Hajnalban kell felkelnie!

Tréner: Csak a virágért jöttem, amit ígérni tetzett!

Agnes *(levesz egy cserép orgonát a könyvszekrényről, egy koponya mellől):* Tessék!

Tréner: Fifikétől tetszik jönni?

Agnes: Onnan!

Tréner: Hogy van a kislány?

Agnes: Rosszul!

Tréner: Nagyon rosszul?

Agnes: Talán ebben a pillanatban már túl van a közvetlen veszedelmen. De ha a roham ismétlődni fog!...

Tréner *(közbevág):* Jaj kérem, ne tessék elmondani a részleteket! Olyan borzasztó!

Agnes: Bizony borzasztó!

Tréner: Félek, hogy én is ártottam neki. Egész este heccelődtünk!

Agnes: Nem ártott! Kedves volt hozzá?

Tréner: Kifejtettem az egész búbajomat!
Agnes: Valószínű, hogy holnap nem lehet meglátogatni. De a virágot mindenesetre küldje be hozzá. És írjon egy névjegyre néhány barát-ságos szót!

Tréner: Barátságosat, vagy szerelmeset?

Agnes *(nagyon komolyan):* Lehetnek egy kicsit szerelmesek!

Tréner: Értem, kezitcsókolom! Jóéjszakát!
(Összeüti a bokáját, Edíthez fordul.) Jó álmot kívánok, kedves földi és rokon!
(Mutatja a kezeféjét.) Megkarmolt!
(Titokban megfenyegeti — összemosisolyognak, kimegy.)

Agnes *(szünet után melegen, de kicsit közömbösen):* Kedves fiú!

Edít *(mint aki személyesen jobban van érdekelve):* Nagyon kedves fiú!

Agnes *(leveti a köpenyegét, éjjeli toaletthez készül, csönd).*

Edít: Rosszkezdvi vagy?

Agnes: Sajnálom ezt a kislányt! Mi lesz vele? Mennyivel egyszerűbb lenne, ha én halhatnék meg helyette. *(Mély sóhajjal.)* Tizennyolc éves!

Edít: Nekem illene meghalni! Nem kellek senkinek a világon!

Agnes: Butaság!

Edít: A doktorbácsinál úgy megbuktam, mint egy csacsi!

Agnes *(ébredő érdeklődéssel):* Este még másképp beszélte!

Edít: Az tíz óraker volt! Féltizenegykor csúsztam le!

Agnes: Hogyan?

Edít: Amikor egyedül hagytál a doktorbácsival, lent a szalónban, neklestem, hogy na most megfőzöm!

Agnes: És nem ment?

Edít: Abszolute nem! Kérlek, ez az ember frigid!

Agnes *(elneveti magát):* Micsoda?

Edít: Frigid. Vagy valami más, titkos baja van. Kérlek szépen, valósággal a nyakába esstem. De nem jött ki a dologból más, mint szégyen és bukás! Borzasztóan rösteltem magam!

Agnes *(alt tudja elnyomni a megkönnyebbülést):* Mondtam neked, hogy sokkal okosabb, ha a sítanárral foglalkozol!

Edít: Igen. Ó aranyos kölyök! Olyan, mint egy remek adag borjúsnieli! De nincs hozzá semmi garnirung!
(Kint kopogás.)

Apólónó *(kopogás után gyorsan benyit):* Kérem szépen, tessék gyorsan feljönni!

Agnes *(már kapja is a köpenyét):* Ujra rosszul lett?!

Apólónó *(bólint):* Vass doktor azt mondja...

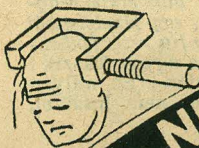
Agnes: Mehetünk!

Vass *(kopogás nélkül jön, föl van dülva, szinte összeütöközik az ajtó küszöbén Agnessel, megfogja a karját):* Ne fáradjon, drágám!
(Lemondó gesztussal.)

(Csönd.)

Agnes *(mély megdöbbenéssel):* Meg...? *(Nem mondja ki a második szót.)*

Vass *(megismétli az előbbi gesztust, kis szünet)*

NEOKRATIN

fejfájás, fájdalmak ellen
Patikában P 1.50,
60 és 24 fill.

Magyar Színházi Intézet

Könyvtára 19

90/38-612

után — idegesen) : Nem lehet mit tenni. (A könyvszekrényről fölvesz valami műszert, megnézi, aztán ingerülten visszahelyezi a helyére.) Nem vagyok nagy stréber, de most rendkívül sajnálom, hogy nem vagyok Isten! (Nagyon járdalmasan.) Hogy szerettem! (A mellére teszi a kezét, mint egy szülőhamnál.) Ugy fáj a szívem, mint egy fog!

Agnes: Mi történt?

Vass: Ahogy szokott! Elkezdődött és öt perc alatt vége volt! (Editre néz.) Ne féljen! Nem mesélem el!

Agnes: Szenvedett?

Vass: Nem! Hála az Istennek, jó estéje volt. Felöltözött a szép kék selyemruhájába! Megnézte magát a tükörben. (Mint egy tigris föl-alá sétál a szobában.) Oh, de boldog vagyok, amiért megengedtem, hogy fölkeljen! Legalább élt egy hétig! Voltak izgalmak és reményeim! (Mély sóhajjal.) Remélem, csókolózott is valakivel!

Agnes: Menthetetlen volt!

Vass: Menthetetlen! Kimondhatatlan szenvedések árán talán még égett volna a gyertyája egy darabig! (Kétségbeesve.) Hát megérte volna? Mondja Agnes, könnyelműen cselekedtem én?

Agnes: Én is így tettem volna, kollegám!

Vass: Hanem van egy ember, akit boldoggá tett azzal a kicsike, hogy ilyen hirtelen eltávozott, éppen ma este!

Agnes: Kicsodát?

Vass: Kriszt kollegámat! Neki ez óriási pecsénye! Ha látta volna, milyen diadalmasan diktálta a tragikus sürgőnyt a szegény kislány apjának! Most aztán leterített! »Ó megmondta előre, ő tiltakozott! Ugy viselkedett, mint egy rendőrtisztviselő egy bűnügynél! Határozottan azt próbálta éreztetni velem, hogy gyilkos vagyok! (Ideges nevetéssel.) Be is csukatna, hogy ha tudna!

Agnes: Holnap megjön Fifike apja!

Vass: Csak nekünk Fifike apja! Kriszt kollegának a vezérigazgatója! Szinte látom, hogy csípi el, amikor az öregúr kiszáll az autójából! Hogy fogja lemagyarázni neki, mi történt!? Hogy csoportosítja majd az érveit!... Repülni fogok innen, kollegám! Ugy kirúgnak, hogy a lábam sem éri a földet!

Agnes: Nem fontos magának ez a hely! Búszke lesz az ajtó, amelyikre kiszögezi a névtábláját!

Vass: Fűtülök arra a helyre, Agnes! Magától nem szeretnék elválni! Minden este boldogan fektüdtem le, hogy reggel majd újra látni fogom!

Agnes: Akkor semmi baj. Mert ha maga megy, én is megyek! Szívesen dolgozom magával együtt! Szerényen, a háttérben!

Vass: Igazán? (Megfogja Agnes mindkét kezét.) Végtelenül boldoggá tesz, kedves Agnes! (A hosszú kézfogás után.) Van valami brutális alatatója? Nem akarom kinyitni a laboratóriumot!

Agnes: Ne vegyen be alatatót! Inkább olvasson!

Vass: Könyvem sincs! Adhatna valami kellemes, okos, esti olvasmányt!

Agnes: Regényt? (A könyvszekrényre néz.)

Vass (elhárító mozdulattal): Ah, regényt!

Agnes: Itt az új »Lanceta«. (Fölvesz egy füzetet.) Olvasta ennek a folyóiratnak a legújabb számát?

Vass: Igen!

Agnes (egy könyvhöz nyúl): Ezt pedig, a kardiogramokról?

Vass: Jó lesz! (Hóna alá fogja a könyvet.) Nem zavarok tovább! Aludjanak! (Agneshez.) Jó álmot, drágám! (Most néz csak Editre, aki feszülten figyelt.) Jó álmot, kedves fiam! (Még csípi az arcát.) Ne féljen, ha mi ki is repülünk, magát vattába pakolva hagyjuk itten!

Agnes: Vagy magunkkal visszük!

Vass: Még jobb! Magunkkal visszük. (Még egyszer Agneshez.) Isten vele. Vizontlátásra reggel! (Kimegy.)

Edit (amikor egyedül maradnak, Agnes nyakába ugrik): Édes szívem, hiszen ez az ember nem frigid! Azért csaphatott le engem, mert halálosan szerelmes beléd!

Agnes: Ne fogj rá ilyen ostobaságot, komoly, felnött ember!

Edit: De ráfogok! És ne vitakozz velem! Mert ebben én vagyok a professzor!

Agnes: A kollegám nagyon megharagudna, ha hallaná, amiket fecsegsz a háta mögött!

Edit: Lehet. Még is szerelmes. És te is szerelmes vagy belé! (Élragadtatva.) Még gíbicelni is gyönyörű az ilyesmihez!

(FÜGGÖNY)

HARMADIK FELVONÁS

(Szín: Megint az orvosi rendelő. Egy nappal a második felvonás után. Estefeléd.)

(A függöny szétnyílásakor a szín üres és sötét. A háttér üvegfalán át látszik a bíbor, havasi alkonyat, a hóföfde, kék és rózsaszín csúcsokkal.)

Edit (bejön, meggyújtja a villanyt, a lámpák felragyognak, a háttér eltűnik a világítás fényességében): Nem kell senkit hívni! Én is be tudom kötni az újját!

Tréner (bejön Edit után, a kezét úgy tartja, mint aki megsebesült): Micsoda pech! Ötven métereket ugrom a sível és soha sem történik semmi bajom! Ellenben a zsilettemmel megvágom magam! Még mindig vérzik! (Szájába veszi a hűvelykét.)

Edit: Teszünk rá jódot! (A műszerszekrényhez megy, babrál az üvegek közt, egy fémdobozból vattát és pótyát szed elő, mialatt a fiú kezét köztözi.) Gyönyörű az a kislány, ahogy az ágyon fekszik! Olyan, mint a rózsza a takaróján! És milyen remek arcszíne van! Az ember nem hiszi el, hogy már nem éll!

Tréner: Jól le volt sülve szegény! Folyton a napon fektüd!

Edit: Megjött az apja?

Tréner: Meg! Az a kis őszhajú ember, akinek köszöntem! Nem is látszik rajta, hogy báró, meg vezér, hogy olyan borzasztó gazdag ember!

Edit: Olyan gazdag?

Tréner: Az övé az egész telep, ez a ház, a párnákon a huzat, még ez a géz is az övé, amivel a kezem most pólyálja!

Edit: Félek, hogy Vass doktornak valami baja lesz vele!

Tréner: Bizony lehet, hogy az öreg Vass valamit nem csinált szabályosan a szegény kis Fifi körül! Eddig se állt jól, de most megeshet, hogy egészen leépítik az öreget!

Edit: Akkor szedhetem a sátorfámat!

Tréner: Mindenki, akihez Vass doktor egy jó szót szolt! — Az ilyen órségváltáskor általános személycsere van! — Többek közt én is elmehetek sétálni! — Csak tudnám, havá és hogyan? (*Végigmutat tarka sportdresszén.*) Igy!

Edit: Volt egy barátóm, az egyszer elment egy filléres vonattal Lovranába. Ott megismerkedett egy fiúme borkereskedővel. A férfi beleszeretett. Ott maradt nála. Mindig azért imádkoztam, hogy én is ottragadhassak valami szép, könnyű helyen. De nekem nem megy! — Érzem, hogy itt is mindjárt fel kell kelnem a vendéglátványról! — (*Keserűen.*) Azt hiszem, szerencsétlenséget hozok arra, aki hozzámnyúl!

Tréner: A nyavalya törjön ki mindent! — De előbb szeretnék valami vad dolgot csinálni, ami nagyon jólesik!

Edit: Hát csináljon!

Tréner: De ahhoz két ember kell! Partner nélkül nem megy a dolog!

Edit: (*Kiábrándultan*): Na, ne mondja! — Szóval legyen a partner?

Tréner: Kár csúfolódní, Edit. Percről-percre jobban tetszik nekem! — Mindenféle marhaságra gondolok magával kapcsolatban!

Edit: (*savanyú kíváncsisággal*): Például mire?

Tréner: Szeretnék maga elé térdelni, amikor hazajön a korcsolyapályáról. Szeretném kifűzni a cipőjét, lehúzni a harisnyáját, és a sima hideg kis lábát a két tenyerem közt megmelegíteni. — Ez csak szerény kívánság?

Edit: Szerény! — És buta! — A legnagyobb bajban vagyunk! Baj fenyegeti barátainkat! Nem tudok lélegzeni a nyugtalanságtól! Magam miatt, Ágnes miatt, a doktor miatt, még maga miatt is!

Tréner: Énniattam?

Edit: És akkor magának az a legfőbb gondja, hogy mezítláb üljek, szoknyában?!

Tréner: Eppen azért, Edit, mert el kell váltunk talán! — Legyen emlétkem egymásról! — Több fényűzésre nem telik a sorsunkból.

Edit: Tudja, mit akar maga?

Tréner: Mit?

Edit: Rögtön a happy endet — aztán semmit! Nem kérem, nem olyan vagyok! Szeretném, ha gondoskodna rólam valaki.

Tréner: Tudja, micsoda maga? Érdek-nő!

Edit: Lehet. De maga ne mondja azt, hogy érdek-nő vagyok! Mert magának nem vagyok az! Ha akarja tudni, maga is tetszik nekem! — A járása és a szeme! Tegnap még nem gondoltam rá! Ma már azt hiszem, hogyha nagyon könyörögne, magával bele tudnék menni a nyomorúságba is!

Tréner: Mit csináljak? Kérjem meg a kezét?

Edit: Kérje meg, vagy ne kérje meg! Nem az a fontos! Hítesse el, hogy velem akar maradni. Együtt akarok lenni valakivel éjjel-nappal, sok-sok évig. Hallani akarom, hogy mosdik reggel az, akit szeretek! — Azt akarom, hogy megszokjanak és én is megszokhassak valakit! Eppen úgy akarok veszekedni vele, mint csókolózni!

Tréner: Hát veszekedni, már veszekedtünk.

Ágnes (*dr. Vassal együtt bejön, mindketten köpenyben — a fiatalok felé*): Mit kerestek itt?

Edit: Csak bekötöttem a tanár úr kezét! Megvágta a zselettjével!

Ágnes (*megnézi a tréner hüvelykén a pótyát, igazít rajta valamit, — Edit felé*): Egészen ügyes!

Vass: Igaz! Ebben a lányban nagyon sok kézügyesség van! Én is érzem!

Tréner (*kíváncsian*): Pardon, doktor úr! Hogyan tetszett érezni?

Edit (*Trénerhez*): Ne beszéljen annyit! — Jöjjön! Ne tolongjunk itt a rendelőben! (*Elmennek.*)

Vass (*karbanfont kézzel néz Ágnesre*): Na, mit szól Kriszt kollégához?

Ágnes: Pontosan úgy történt minden, ahogy maga jósolta! A vezér megjött! Kriszt rátelepedett! — Nem enged hozzáférni senkit! Dél óta együtt vannak!

Vass: Most már biztosan tudja a vezér, hogy én gyilkos vagyok, maga pedig lázadó! En megöltem a kislányt, maga megsértette a szolgálati fegyelmet!

Ágnes: Mindketten tiltakozunk, hogy rossz babot főzzenek a személyzetnek és korlátozni akartuk az ápolónök munkaidejét!

Vass: Én szénhidrátokat rendeltem fogyó nőknek!

Ágnes: Én ingyen vendéget akartam hozni a házba! — Micsoda bűnlajstromunk van!

Vass: És hogy fel lehet cifrázza ez a lajstrom! Ah! Befejeztük itt a működésünket, kollégám! Én már csomagolok!

Ágnes: Azért nem kell sietni. Nem vagyunk cselédek. Nem lehet elcsapni bennünket egyik napról a másikra! Védekezzék! Magának van igaza! Ússön vissza!

Vass: Nincs kedvem küzdeni! (*Gesztussal.*) Megadom magam! Lefekszem!

Ágnes: Szégyelje magát!

Vass: Szégyellem! De ez nem segít rajtam! Én nem vagyok jó vitaközö! Dadogva védekeznék! (*Kis csend.*) Pedig sajnálom!

Megszoktam ezt a helyet! (*Kinéz az ablakon.*) Ezt a szép haragos, havas vidéket!

Ágnes: Ettől igazán nem kell elválni!

Vass (*sóhajl*): Dehogynem!

Ágnes (*élenken, energikusan*): Szó sincs róla! — Kibérelnénk ketten egy villát — sok szép üres kis villa van a telepen!

Vass: És mit csinálnánk a villában?

Ágnes: Egy egész miniatűr, kis szanatóriumot! Négy-öt szobát, öt-hat vendégnek! Annyi páciens kapnánk! Azért még akadnak barátaink! A kettőnk neve elég bázis, hogy kapjunk hitelbe orvosi felszerelést! (*Nagy energiával.*) Megindulnánk!

Vass: Remek!

Ágnes: Tökésitenénk a maga prezstizsét. Meglássá, hamarosan maga lenne az egész környék legfelsőbb orvosi fóruma!

Vass (*lelkesen*): Fantasztkusán szép! (*Hirtelen letörve.*) Mégis lehetlenség!

Ágnes: Ugyan mért?

Vass: Hiszen ehhez pénz kell, drágám! — Gépeket kapnánk váltóra. De honnan vennénk ágyakat, plédeket, széket, asztalt, villanykörtét, porcellánt?! Miből bérelnénk ki a

Székrekedés

károsan befolyásolja a szervezőt munkáját. Jó szer, mely megbízhatóan hat és jó ízű, a DARMOL hashajtó.

DARMOL

villát? Nekem annyi pénzem sincs, mint egy mókusnak!

Ágnes (komolyan): Nekem van pénzem! Összegyűjtöttem! Tíz éve dolgozom már és mindig nagyon szerényen éltem. (Kedvesen.) Mint minden vénkisasszony, én is fukar vagyok! (Megfogja a köpenye ujját.) Ez a köpeny tíz éves! A ruhámat nem tudom elnyúzni! Sehová nem járok, nem is kell ruha! Azt hiszem, nincs is kalapom! — Tavaly vettem egy doboz csontlávleppapírt, az volt az utolsó fényűző kiadásom! (Diadalmasan.) Szépen összegyűlt a pénzcseke!

Vass (melegen): És rám pazarolná a vagyonkáját?

Ágnes: Csak elvetném magába a pénzt, mint a magot a jó földbe! — Meghozná maga a termést!

Vass: Kedves Ágnes! — Akárhogy nézzük ezt a dolgot, in ultima analysis, ez még nem jelent mást, mint hogy hajlandó engem eltartani. (Könyörgő hangon.) Ne csináljuk ezt, drágám! Rossz rá gondolni, hogy ötvenéves koromban selyemfű legyen belőlem!

Ágnes: Ne okoskodjon! Így nem tudom elhinni, hogy ragaszkodik hozzám, hogy adott esetben maga is tenni tudna értem valamit, ha annyit nem mer elfogadni tőlem, hogy kifizessem egy rongyos kis villa negyedévi bérért!

Vass (megrázza a fejét): Nem! Majd kitalálok én valamit!

Ágnes: Nem tud kitalálni semmit, kollégám! Ez az egyetlen módja, hogy együtt maradjunk!

Vass: Nem!

Ágnes: Magának ez nem fontos!... (Kis habozás után.) Nehezen tudnám elképzelni az életemet úgy, hogy maga nincs benne!... (Hirtelen megdöbben.) Vagy éppen az zavarja, hogy túlságosan közel lennék egymáshoz?! Ez ne aggassa! Nagyon diszkréten lennék jelen!... Észre sem venne!...

Vass (egyszerre a felháborodás és a szerelem hangján): Édes drágám!! (Most talán kitalálna, ha kívülről közeledő lépések zaja nem hallatszana. Mindaketten elhallgatnak, az ajtóra

PESTI KALAUZ

Ebben a rovatban a hirdetések milliméter sorára 50 fillér. Legkisebb hirdetés 10 milliméter.

Lánchíd Penzió II., Palancca 11/a a Lánchíd budai oldalán. Csendes úri magánház. Központi fűtés. Állandó melegvíz

Teplánszky

penzió IV., Bősei-u. 1. Tel.: 382-157. Hídeg-működő folyóvíz. Központi fűtés. Kedvezményes heti és havi pauszárak.

Centrum Penzió

V., Vilmos császár-út 22. Tel.: 315-147. Kellemes szobák. Kitűnő ellátással már 4 pengőért!

VIDÉKIEKNEK

külföldieknek „ÚRI OTTHON”
ellátás nélkül is, jutányosan.
HAJDUNÉ ny. MÁV. Iőintéző neje
Erzsébet-kérdő 2. III. 19. (Lift)
Telefon: 132-900 (Emke épület)

Társaságheli

úri- asszony házasságkötvetése. Doctorné, Király-u. 67. I. 3. 187-393.

HEGEDŐ

viola, csello részletek is
TÓTH hangversenyhegedűkészítő mesternél IV., Kossuth Lajos-u. 8 József főherceg udvari szállíttója

LEGRÉGIBB

MŰTÖMŐ

MŰHELY

Postai szállítás.

Üllői-út 1. Telefon: 184-327.

néznek, amelyen bejön a Vezér és Kriszt.)

Vezér (feketébe öltözött, nyugodt modorú, öreg úr): Jó estét kívánok! (Ágneshez megy, kezétfog vele.)

Ágnes (megrázza az öregúr kezét, — igaz érzéssel): Mély részvétem!... (Visszavonul, hogy helyet adjon Vass doktornak.)

Vass (kezel): Őszinte részvétem!

Vezér (egyszerűen): Köszönöm! — Hogy van?

Vass: Köszönöm! (A hangsalta és gesztusa mutatja, hogy bizony nem jól.)

Vezér (Kriszt felé): Láthatnám azt a fiatalembert?

Kriszt: Már üzentem érte! (Ugy viselkedik, mintha parancsértiszfe lenne a Vezérnek, a kollégái felé nagyon merev.)

Vezér (egyszerre Vass és Ágnes felé, akik egymás mellett állnak): Köszönöm. Kriszt doktor olyan szíves volt, hogy nem hagyott el egy pillanatra sem. Keresztülsegített a legnehezebb órákon azzal, hogy az intézet dolgoiról beszélgetett velem! — Jó orvosság, bánat elől a munkába menekülni!

Vass: Kérem, báró úr!

Kriszt (nagyon tartja az elegáns európai formákat, stíma, alig van támadó éle, ahogy Vass felé fordulva beszél): Én már kimerítően referáltam mindenről! Nem titkoltam el, hogy a nézeteink különbözők, hogy voltak surlódásaink! — A báró úr azt mondja, hogy természetesen önt is megkívánja hallgatni!

Vass (a Vezérre néz): Nem hiszem, hogy sok értelme lenne, ha én is fásasztanám! — A báró úr bizonyára leszűrte már a véleményét, Kriszt kollégám előadásának alapján!

Vezér: Körülbelül! (Ágnesre néz.) És ön, kisasszony?

Ágnes: Nekem lett volna néhány szavam! De ha Vass kollégám jobbnak tartja hallgatni, nekem sincs mondanivalóm! (Vass doktor mellé áll, kezét rá teszi a karjára.)

Kriszt (elégedetten): Ez a leghelyesebb, amit tehetnek!

Tréner (kopog, bejön): Parancsoltak hivatni? (Meglátja a Vezért, ijedten meghajlik.) Alázatos részvétem! (Miután a Vezér kezét nyujt, még mélyebben meghajolva fog kezét.)

Vezér: Én kérettem! (Olyan hosszan és intenzíven nézi a fiút, hogy az megzavarodik, igazgatni kezdi ruháját, mintha azt hinné, hogy valami rendeltenséget vettek rajta észre. Szünet után.) Ön töltötte együtt kislánnyal az utolsó estéjét?

Tréner (meg van ijedve): Igen. Ugy alakult a dolog, hogy muszáj volt!

Vezér (fájdalmas kíváncsisággal): Jókedvűnek találta?

Tréner: Isteni jókedve volt! — Annyit röhögtünk! — Leültünk ketten egy székre!... Pardon!... Valami bajt csináltam?

Vezér: Nem! (Végignézi a fiút, kis szünet után.) Ha valami észszerű, szerény kívánsága volna, szívesen teljesíteném!

Tréner (meglepetve): Mért kérem?

Vezér (szinte elmosolyodik — gesztussal): Csak úgy!

Tréner (kicsit gondolkodik): Szeretnék kapni garancialevelet a szabóhoz, hogy csináljon nekem egy szürke ruhát!

Vezér (esodálkozva): Mindössze egy ruhát akar? (Biztatja.) No! Még valamit!

Tréner (kinban): Gondolkozhatok?

Vezér: Természetesen!

Tréner: Most rögtön gondolkozzak, vagy ráérek odakint?

Vezér: Raér!
Kriszt: Menjen ki Győri és jelentkezzék este a báró úrnál!
Tréner: Igenis kérem! (Mindenki felé összeüti a bokáját, a Vezér előtt meghajlik.) Részvétem! Pardon. (Kimegy.)

Vezér (a fiú után néz, aztán a többiekhez fordul): Megértik kérem, hogy miért szeretném megajándékozni ezt a fiatalembert?!

Ágnes (tetszett neki a dolog): Óh, hogyné! Nagyon megértjük!

Vezér (Vass és Ágnes felé): Szeretném, ha mégis beszélgetnénk egy kicsit! Tisztaznunk kellene néhány dolgot!

Vass (azt hiszi, hogy most a nagy számonkérés jön, megdöbbenve, de elég férfiasan): Méltóztassék!

Kriszt (szólagalkészen): Menjünk át az elnöki szobába?

Vezér: Minek? Szeretem ezt az egyszerűséget! Ezeket az okos tárgyakat. (Megkopogtatja a sollow lámpát és a mellette álló írósztalhoz sétál, leül, ránéz az asztalon levő írómappára, meglepetten.) Erre az ítatásra az van írva: »Fifinek, francia kártya. Mit jelent ez?!

Ágnes: Én jegyeztem oda egyszer, hogy el ne felejtsem! (Magyarázóan.) Estéknként néha taccsot játszottam vele!

Kriszt (mosolyogva, de enyhe váddal): Néha bizony éjfélig kártyáztak!

Vezér (Ágnesre néz): Éjfélig?
Ágnes (Kriszt doktorra néz, szigorú rendretartással): Amikor nagyon nyugtalan volt és nem akart egyedül maradni a szobájában!

Vezér: Nem unta, kisasszony?

Ágnes: Nem. (Kedvesen.) Pénzbe játszottunk!

Vezér (Vass doktorra néz, hangosan, fájdalomosan): Mért engedte felkelni?!... (Mert nem kap rögtön feleletet, hirtelen végtelen melegséggel, mint aki tudja az igazságot.) ...Mert szerette?!

Vass (némán bólint, lehajítja a fejét).

Kriszt (sürgősen jelentkezik): Én is nagyon szerettem!

Vezér (megfogja dr. Vass karját): Mintha itt lettem volna, olyan pontosan tudom, hogy mi történt?! Magának nem lehetett könnyű dolga, doktor úr!

Vass: Bizony nem!

Vezér (eddig sejtetni sem lehetett, hogy mi lakik a gyógyszerelőben, sőt talán egy kicsit Kriszt felé hajlott, most kiderül, hogy a másik párton van): Jól tette doktor úr, hogy nem kínozza meg!

Vass (megkönnyebbülten): Ez jól esik, báró úr! Féltém, hogy ön számon fogja kérni tőlem, mert nem voltam elég szigorú!

Vezér: Biztosan számonkértem volna! Rámement volna az egzisztenciájára! (Összeszortítja az öklét, inkább gyűlölettel, mint fájdalomosan.) Ha nem lenne a halállal olyan átkozott gyakorlatom! — Én már egyszer végigcsináltam ezt a dolgot! — Tizenöt évvel ezelőtt! — A kislányom édesanyjával!

Vass: Tudom, hiszen ezzel is számoltunk!

Vezér (szenvédeyesen): Nem tudhatják elég jól! — (Összeesapja a kezét, hangosan.) Milyen egyformák voltak! A szemük, a szájuk, a figurájuk, a hangjuk! (Hangosan, gyűlölettel.) Cudar dolog ám, amikor az ember kétszer egymásután elveszti ugyanazt az alakot, akihez mindennél jobban ragaszkodik!

(Csend.)

Ágnes (kitör belőle): Nagyon sajnálom, báró úr!

Vezér: A feleségemet is Fifinek hívták! — Harcoltunk érte! — Vándoroltunk össze-vissza! Száraz melegből a havasok közé! — Aztán

beléütköztünk, mint egy falba — hiába minden! — Voltak időszakok, amikor nagyon nyugtalanodott! — Nem lehetett ágyban tartani! — Akkor Svájcban voltunk! Genfben vendégzerepelt egy operastaggon! — Fifi... nem ez a Fifi, hanem a másik Fifi, — nagyon szerette a zenét!... (Gesztussal, hogy smit csináljak?...«) Elvittem Genfbe! Színház után a Hotel de Genévben aludtunk! — A tapéta színére is emlékszem!... Három nap múlva nem volt Fifi!... (Csöppel szem sűrő hangon, hanem hevesen, nagy indulattal, hangosan beszélt, egyszerre, megadul a fájdalomtól, abbahagyja a mondatot és hátramenekül az orvosi gépek közé, hogy ne lássák az arcát, a felindulását. Megcsörtent a kvarclámpát, bekapcsolja a pantostatot, a gép zúgva megindul, a korongból szikrák pattannak. Ágnes és Vass doktor megdöbbenve nézik, egyedül Kriszt doktor közeledik feléje, mintha segíteni, vagy magyarázni akarna neki.)

Kriszt (a Vezérhez): Ez a rövidhullámú gép a legmodernebb. (A Vezér ránéz, aztán elmenekül előle a Sollux-lámpához. Babrálja. Meggyújtja, eloltja. A műszerszekrényen kinyit egy üveget, megszagolja, visszatesszi. Nincs egészen magánál.)

Ágnes (ingerülten rászól Krisztre): Hagyja békében!

Kriszt (szintén ingerülten — Ágnes felé): Kérem!

Vezér (rendbehozta magát, előrejön): Bocsnát. Nem tudtam uralkodni magamon! (Most már simán, a rendes társalgás hangján.) ...De úgy-e, normális dolog, ha az ember sajnálja a gyereket?!... (Kis szünet után.) Pláne, ha ez a gyerek olyan kis remekmű volt, mint a kislányom! (Ágneshez.) Úgy-e csinos volt?

Ágnes: Nagyon!

Vezér: Nem is csinos volt, hanem egyenesen szép! — Nem volt szép?!

Ágnes: Szép volt!

Vezér: Nem volt kedves?

Ágnes: Kedves volt!

Vezér (Vass felé fordul, — követelően): Nem volt jó?!

Vass: Jó volt!

Vezér: Nem volt okos?

Vass: Nagyon okos volt!

Ha osztálysorsjegye van

jó érzés, bizalom, reménység a biztos jutalma! — A jelent megjavítani, a jövőt előkészíteni és a szerencsét keresni kell!

Most ismét itt az alkalom!!!

Április 4-én kezdődik az új sorsjáték, vegyen tehát legalább egy sorsjegyet

Az elsőosztályú sorsjegyek hivatalos ára:

$1/8 = 3\frac{1}{2}$, $1/4 = 7$,

$1/2 = 14$, $1/1 = 28$ pengő

az összes főárusítóknál.

Vezér (újra feljön benne a dühös fájdalom): Na itt van! És most nincs többet!

Vass: Nem merem vigasztalni, báró úr; majd az idő csinál valamit!

Vezér (egészen belelovalja magát az apai büszkeségbe): És milyen humora volt! Csupa vice volt ez a gyerek! Minden nap írt nekem! Száz meg száz levelem van tőle, mind csupa vicc! Csupa szellem! (Diadalmasan.) Ő volt itt a kémem! — Mindent tudtam! Mindent! Mint egy ravasz kis csirke, összeszedte a szemeket!... Megírta! (Körülmutat.) Magukról is írt!!

Agnes: Rólunk?!

Vezér: De bizony! — És milyen pompásakat! (Büszkén.) Hogy ismert mindenkit! (Levelet vesz ki a zsebéből.) Itt az utolsó levele. (Ágnesre néz.) Nem lehetett volna ám letagadni a kártyázást! (Felemeli a levelet.) Benne van!

Agnes: Igazán?

Vezér: Idehallgasson! (A lámpa alá áll, olvassa a levelet.) »Tegnap este bejött hozzám Ágnes kisasszony; leült az ágyam szélére. Elővettük a kártyát. Megint nyertem huszonnyolc fillért. Erre borzasztó kicsi bugyellárisából kibuberálta a pénzt! Ő egy angyal! Szerettem volna megcsókolni, úgy fájt neki a huszonnyolc fillér!« (Leengedi a levelet, — Ágneshez.) Mindig vesztett, kisasszony?

Agnes: Óh nem! Sokszor én nyertem!

Vezér (Kriszt felé): Most maga következik, doktor úr!

Kriszt: Félek, hogy Fifike rólam nem állított ki nagyon jó bizonyítványt. Méltóztatik tudni, én voltam a keserű orvosság!

Vezér: Szó sincs róla. Ő igazságos volt! (Olvassa.) »Kriszt doktor a hivatalos vizitán túl is sűrűn ráncsap. Pontos, pedáns. Csudamodó vigyáz rám! Úgy érzem, hogy valami nagyorgó artistaprodukción akar csinálni az életemmel! Ő szörnyű nagy tisztelőd, apus! Amit velem tesz, érted teszi, előtted szeretné borzasztóan kitüntetni magát! Ha a pulzusomat megfogja, vagy fanodormot ad, érzem, hogy közben mindig rád gondol! — Kérdezd meg tőle, apus, hogy nincs-e jogi doktorátusa is? Úgyvédnek is pompásan lehetne használni!...« (Felnéz a levélből — Kriszthez) ...Hát nem zseniális? — Én is érzem, hogy bízhatom magában!

Kriszt: Szegény, édes kis gyermek!

Vezér (Vass felé): Hanem magával nagy baj van, doktor úr! Őriási baj!

Vass (bánsággal): Micsoda, kérem?

Vezér: Magára féltékeny vagyok. (Olvassa:...) »Vass doktor egészen más zsánerű! Ő fűtül rád, apus! Neki én vagyok az esete! Azt hiszem, szerelmes belém, mert azt csinálhatok vele, amit akarok! Tudod apus, hogy tapasztalt, öreg beteg vagyok, mondhatom neked, hogy ez a Vass bácsi másféle ember, mint a legtöbb magánszaniban dolgozó doktorocská. Olyan, mint egy szórakozott muzikus. Ha egy kis befolyásom volna rád apus, megkérnélek, hogy csináld belőle nálunk nagyon nagy urat! Lehet, hogy hamarosan deficitesek lennénk, de a pincétől a padlásig boldog volna az egész ház. A kedvemért, apus! — Tudod, mennyire imádlak! Hát most képzeld el: Ezt az én lusta szakállimat, majdnem úgy szeretem, mint Téged!« (Leboacsálja a levelet.) ... Most veszem csak észre, hogy ez egészen végrendeleteszerű!

Agnes (feszülten): Egészen olyan!

Kriszt: No nem! Végrendelet! Az mégis túlzás! Ez csak egy bájos és okos levél!

Vezér (Kriszthez): De bizony végrendelet ez! Több! Parancs!... Nagyon nehéz ez elől kitérni! (Vasshoz fordul.) Régen tudom, hogy a doktor úrnak nincs sok ambíciója és nem sze-

reti a felelősséget! Mégis muszáj parfüzonia a kislányom kívánságának, amely most már... (Gesztussal.) ... felsőbb akarat!

Vass: Nem értem, kérem!

Vezér: Megbeszéljük Kriszt doktor úrral, hogy a régi rendszer rossz! Ugy döntöttünk, hogy egy feje legyen az intézetnek! Szeretnék megállapodni önnel! (Hosszú csönd. Kriszt gögöns kiegyenesedik, végiggombolja a kabátját, mint aki indulni készül.)

Vass (zavartan): Olyan furcsa az, kérem. Én másra készültem!

Vezér: Mire?

Vass: Tudom is én. (Elhárító mozdulattal.) Nem vagyok alkalmas főnöknek!

Vezér: Például?

Vass: Például fellemelném a sitanár gázsiját!

Vezér: Emelje fel!

Vass: Bedugnék az irodába egy lányt, akire nincs is szükség, csak sajnálom!

Vezér: Alkalmazza!

Vass: Kriszt kolléga is megneheztelne!

Kriszt: Nem neheztelek! Csak felbontom a szerződésemet!

Vezér (Krisztre néz): Sajnálom!

Vass (Kriszthez): En is sajnálnám! Igérem, hogy a legnagyobb mértékben tekintettel lennék a hatáskörére!

Kriszt: De én nem lennék az önére!

Vezér: Semmi módon nem tudunk meg-egyezni?

Kriszt: Nem. Én a rendet szeretem! Azt szeretem, ha kinyitom a kvraclámpát, azon is meglegyen a precíz kamat! Nem szeretek köhögő vállalatnál dolgozni, pedig ez az üzem hamarosan köhögni fog! Ámbár lehet, hogy tévedek! (Vasshoz.) Mindenesetre sok szerencsét a szép pozícióhoz! (Hidegen köszön.) Bocsánat! (Kimegy.)

Vass (utáná néz): Kemény legény!

Vezér: Imponáló!

Vass: Utánarohanok és visszacsalom!

Agnes (mérgesen rászól): Ugyan, hagyja el-menni! Csináljon másol karriert ez az ember!

Vezér (Ágneshez): Magának volt valami afférja Kriszt doktorral?

Agnes: Csekélység!

Vezér: Mindegy. Most már ügyis tárgyitalan! De Vass doktor úrral nincs semmi bajja?

Agnes: Semmi! Készséggel szolgálna a rendelkezéseit!

Vezér: Ennek igazán örülök! (Megnézi az óráját.) Most fölmegek a szobámba, üldögélek... Este lejövök vacsorázni! Nem szeretnék egyedül lenni! Lehet szerencsém?!

Vass: Boldogan!

Vezér (Ágneshez): Vacsora után velem is játszik taccsot, Ágnes kisasszony? — Ugyanazzal a kártyával! — Hadd nyerjem el én is a pénzt! (Kimegy.)

Agnes (miután egyedül maradtak): Hogy érzi magát, kollegám?!

Vass: Sajátságosan! Kihúzták a sorsjegyet! És a tisztességes ember kicsit röstelni szokta, ha ilyen vakszerencse éri!

Agnes: Én is így vagyok! Neveletlenségnek találok, hogy örüljek. És mégis van bennem egy félcintigramm öröm, ami bosszant és sérti az önérzetemet! (A házteléfonozhoz megy — magyarázza.) Meg akarom mondani Editnek, hogy nincs baj! Szegény lány, nagyon drukkolt értem!

Vass: Azt hiszem, inkább az ágyáért, amin aludt!

Agnes: Az sem lenne bűn!

Vass: Igaz. Emberi dolog!

Agnes (a telefonba): Edit kisasszony hol van?

A sítánár úrral? (Szünet.) Mondja meg nekik, hogy rögtön jöjjenek be hozzám a rendelőbe. (Szünet.) Rögtön! Hagyják abba a partit! (Leleszi a kagylót — Vasshoz.) Ping-pongoznak! Edit (a trénerrel együtt bejön — ijedten): Mi történt, az Istenért?!

Tréner: Tiszteletem!

Vass (egy kis öngúnyal): Én lettem a miniszterelnök!

Agnes (miután a fiatalok nem értik a dolgot): Vass doktor úr lett az intézet vezetője! Kriszt doktor elment...

Tréner (boldogan közbevág): Elcsapták?

Vass: Nem. Saját akaratából távozott! — Olyan egyenesen ment ki az ajtón, mint egy gyertyaszál.

Edit (Szóval, kormányra kerültünk!)

Vass: Pontosan így van! És maga, fiam, e pillanatban hosszlejárátú kölesönt is kaphat a vendégdíványra!

Edit (Agneshez): Szívvel gratulálok!

Agnes: Nem én lettem igazgató! — Hanem Vass doktor! (Vassra mutat.)

Edit (célzatosan): Ezért gratulálok neked!

Agnes: Csacsi!

Tréner (Vasshoz): Talán nekem is leesik valami csekélység ebből az alkalomból?

Vass: Magát föl vesszük a rendes hivatalnoki státuszba! — Annyit nyavalygott érte! (Mert a fű meghajlik.) A kis Fifinek köszönje meg! Az csinálta!

Tréner: Sejttem, kérem! Már másodszor telefonál miattam odafönről!

Vass (Edithez): Magát pedig benyomom az irodába, ahogy az első nap kombináltuk. Ért valamihhez?

Edit: Hát hogyan!

Vass: Tud gépelni?

Edit: Tudok!

Vass: Gyorsírni?

Edit: Tudok!

Vass: Nyelveket tud?

Edit: Angolul, franciául, németül és olaszul. Németül gyorsírok! Ha slagvortokat kapok, saját magam megfogalmazom az egyszerűbb üzleti leveleket.

Vass: Elég, fiam. Hagyja abba, mert mindjárt átadom az állásomat!

Edit (bátran): Ha muszáj volna, abba is beletanulnék!

Vass: Hát ha ilyen ügyes, itt is teremthet egzisztenciát! Akar?

Edit: Szeretnék! — Tudom, hogy nekem rezon ezerhatszáz méter magasan élni!

Agnes: Majd kapsz egy külön szobát az ötödik emeleten... látom, hogy örülsz!

Edit: Rosszul esik elmenni tőled!

Agnes: És mégis örülsz! — Emberi dolog, hogy örülsz az önállóságnak.

Tréner: Mellettem az ötszázötös éppen üres!

Vass (csufolódón): Kötűnő! Még közvetlen ajtó is nyílik belé a maga szobájából!

Agnes: Az egész ötödik emelet északi frontja olyan! — Nem baj! — Befalaztathatjuk az ajtót!

Tréner: Kár a malterért, kérem! — Én igazán nem fogok talakodni!

Edit: Majd az ajtó elé teszem a szekrényt!

Vass: Legyenek jóba! Lehet, hogy jóban lesznek?

Edit, Tréner (egyszerre): Hát esetleg!

Vass: Mars! (Gesztusára köszönnék és az ajtó felé indulnak.)

Tréner (Edithez — útközben): Még ma felköltözik, úgy-e!?

Edit: Talán!

Tréner: Jaj de undok ezzel az örökös talánnal! (Kimennek.)

Agnes (a távozók után néz): Odateszi a szekrényt az ajtó elé! Egy gyerek is eltolja! Vass: Mindegy, drágám! Tizenöt emeletet tehetnének közéjük, nem tudnók szétválasztani őket!

Agnes: Ez a lány el fogja magát vétetni ezzel a fiúval!

Vass: És embert fog csinálni belőle. — Ambiciózus nőcske! (Mivel Agnes elköhinti magát.) Köhög? — Ezt nem szeretem, kollegám!

Agnes: Meghültem valahol.

Vass (aggódalmasan): A színe sem tetszik nekem! Engedje, hogy egy kicsit megnézzem! (Unszolóan.) Nem vagyok rossz belgyógyász! (Már fogja is Agnes pulzusát.) Nyissa csak ki a köpenyét! (A stetoszkópot veszi elő.)

Agnes (kinyitja a köpenyét, kigombolja elől a blúzát): A szívemet akarja megnézni? A szívem jó.

Vass (miután néhány pillanatig hallgatott a stetoszkóppal): Elhiszem. Korrekt szív. Szinte sajnálom, hogy nem dobtak ki bennünket! Úde dolog lett volna együtt harcolni az egzisztenciáért!

Agnes: Néha olyan fáradtnak érzem magam!

Vass: Egy kis szenet ajánlok! — Egy-egy pohárka konyakot! — Tegye le a köpenyét. (Megtörténik.) A blúzat is!

Agnes: Elég, ha kigombolom.

Vass: Elforduljak?

Agnes: Ugyan. Gyerekség! (Kigombolja hátul a blúzának a kapcsait.)

Vass (Agnes mögé áll, szabályosan kopogtatni kezdi, előbb a bal, aztán a jobb oldalon a vállát).

Agnes (szakértően): Mintha baloldalon rövidebb lenne!

Vass (megnyugtatva): Egyforma! (Stetoszkópot vesz elő, lehajlik, hallgatja Agnes hátán a tüdőzörejeiket.) Söhajtsón! (Megtörténik.) Csukott szájjal söhajtsón! (Megtörténik.)

Agnes: Hall valamit?

Vass: Semmit! Egészen tiszta. (Elteszi a stetoszkópot, a jület közvetlenül Agnes meztelen hátához szorítja, átforrósodó hangon.) Söhajtsón! (Lejebb csúszik.) Még! Söhajtsón! (Egy ponton hosszabb ideig hallgatózik.)

Agnes (mereven áll): Ott mégis van valami!

Vass: Egy kis zörejt!

Agnes: Hol?

Vass (megcsókolja Agnes hátát): Itt!

Agnes: Mit csinál, kollegám?

Vass: A bőrreflexeket vizsgálom!

Agnes: Milyenek?!

Vass: Isteniek! (Föleggyenesedik, megcsókolja Agnes vállát, de még mindig a háta mögött.)

Agnes (mozdulatlanul): Felöltözhetem?!

Vass (átkarolja): Maradjon még egy kicsit! Kötelességem megmondani, hogy nem csak az eszemmel és a becületemmel szeretem, hanem az érzékeimmel is! Komikusnak találja, hogy még mindig vannak érzékeim?!

Agnes: Nekem is vannak!

Vass (a karja közt tartja Agnest): Mindig érztem, hogy aki az embert teremtette, párokban gondolkozott! Eddig nem voltam teljes ember! — Most lettem azzá, magával együtt!

Agnes: Mit bujkál a hátam mögött? Mondja ezt a szemembe!

Vass: Nem merem. Agnes. A szakállamban több a fehér, mint a fekete! A homlokom teli van ráncokkal!

Agnes (visszafordul, erőteljesen): Le akar beszélni róla, hogy szeressem?! Késő! — Nem tudja megtenni már! (Átöleli a férji nyakát, a szájuk összetapad.)

FÜGGÖNY.